

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα, ἐν Καΐρῳ Φρ. 20.
ἐν τῇ λοιπῇ Αἰγύπτῳ καὶ
τῇ Ἀλλοδαπῇ . . . Φρ. 25.

ΚΕΚΡΟΥΨ

Διευθυντῆς καὶ Ἐκδότῆς

Γ. Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

Διευθυνσις

Journal Grec *Cecrops*, Caire.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΟΝ

(Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ἔτι Β'. τόμου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ
Διακόσμου τοῦ Κυρ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Μετὰ τὰς ἐταίρας ἤρχοντο αἱ ἀὐλητρίδες καὶ ὀρχηστρίδες, αἵτινες περιεκάλυπτον κάπως τὸ ἐκ τῆς ἐκδόσεως ὄνειδος διὰ τοῦ λίαν διαφανοῦς πέπλου τῆς καλλιτέχνιας, παρειαγόμεναι μὲν περὶ τὰ τέλη τῶν συμποσίων, ἵνα τέρψωσιν ἐπὶ μισθῷ τοὺς δαιτυμόνας διὰ τῶν μουσικῶν καὶ ὀρχηστικῶν χαρισμάτων των, μηδέποτε δὲ ἀπαλλασσόμεναι ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ διασκεδάσωσ' ἑαυτὰς καὶ τοὺς καπνοὺς τῆς ἀπὸ τοῦ οἴνου μέθης διὰ τῶν ὀροσοβόλων τοῦ ἔρωτος πτερυγισμάτων. Ἦσαν ὅμως οὕτως ἀπηλλαγμέναι κατὰ τὴν ἐξ-
ἀκτικὴν τῶν ἐρωτικῶν ἔργων των ἀπὸ πάσης ἀστυνομικῆς ἐπιβλήσεως καὶ δημοσίου ἐλέγχου, καίτοι κατ' οὐσίαν ἦσαν καὶ αὐταὶ γυναῖκες κοινῆς χρήσεως, κατὰ τὸ Σολῶνειον·

« Αὐλή, τρίς (αὐλητρίς) πεσοῦσα, δημοσία ἔστω. »

Μετὰ τὰς ἐρωτίδας ταύτας ἤρχοντο αἱ πέ-
ζαι λεγόμεναι ἑταῖραι ἢ μόσχου, αἵ-
τινες ἐφοίτων εἰς τὰ συμπόσια χωρὶς ὀργάνων.
Ὁ Ἡσύχιος λέγει περὶ τούτων (ἐν λιπεζῇ) « τὰς
ἐταίρας τὰς μὴ μουσικάς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων
καὶ ψιλὰς, πεζὰς καλοῦσι. » τὸ δὲ Μέγα Ἐτυ-
μολογικόν (ἐν σελ. 658 στ. 36) « Πέζαις μό-
σχουσι· οὕτως ἐκάλλον τὰς μισθαρνοῦσας ἐταίρας
χωρὶς ὀργάνου. » τέλος εὐρίσκωμεν ἐν τοῖς
Σχολίοις εἰς Εὐριπίδην (Ἀκλ. 460). « Πέζαι
ἐταῖραι, αἱ χωρὶς ὀργάνων εἰς τὰ συμπόσια
φοιτῶσαι. »

Ἐφεξῆς δ' ἤρχοντο αἱ ἱεροδόουλοι, κόραι
ἀργυρώνητοι ὡς τὰ πολλὰ, ἢ καὶ ἐθελουσίως ἐνί-

στε ἀφοσιούμεναι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἀνήκουσαι δὲ
εἰς ναὸν αὐτῆς καὶ ἔργον ἔχουσαι νὰ παρέχωσι
τὴν ὀμιλίαν παντὶ τῷ προσερχομένῳ καὶ κατα-
βάλλοντι τὸ ἐπὶ τούτῳ ὀρισμένον τίμημα ὑ-
πὲρ τοῦ ναοῦ. Διψύχοντο δὲ ὑπὸ ἱερειῶν καὶ
ἐφόρων, καὶ ὑπέκειντο εἰς τὰς διατάξεις κανονι-
σμοῦ, λεπτομερῶς διαγράφοντος τὰ καθήκοντα, τὰ
δικαιώματα, τὰς ποινὰς καὶ τὰς ἀμοιβὰς αὐτῶν·
ἐν δὲ καθήκον, ἱερὸν καὶ ἀπαρὰβίαστον, αὐτῶν
ἦτο νὰ μὴ ἀρνῶνται τὴν ἀφροδίσειον θεραπείαν
των πρὸς πάντα δῆποτε προσερχόμενον καὶ κα-
ταβάλλοντα τὸ τίμημα, ἐπὶ ποινῇ αὐστηροτάτης
τιμωρίας. Συνδιητῶντο δ' ἐν οἰκίαις εὐρυχώροις
καὶ καταλλήλως ἡντρεπισμέναις, αἵτινες ἦσαν
παραρτήματα ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐκαλοῦν-
το ἱεροδοουλεῖα, καὶ διέτριβον ὑπὸ τὰ
προπύλαια καὶ τὰς στοὰς τοῦ ναοῦ, ὅπως ἐκεῖθεν
σαγγνεύωσι τοὺς ἐρωτολήπτους, ἰδίως δὲ ξένους,
ἐπ' ἐμπορείᾳ ἢ ὅπως δῆποτε ἄλλως ἐπιδημοῦν-
τας ἐν τῇ πόλει. Τοιαῦτα δὲ ἱεροδοουλεῖα,
ἦτοι ναοὶ πανδήμου Ἀφροδίτης,
ὑπήρχον ἐν πολλαῖς τῶν διαπρεπῶν Ἑλληνικῶν
πόλεω, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς παραθαλασσίαις
καὶ ὑπὸ ξένων συχναζομέναις· σημαντικώτερα
δ' ἐγένοντο τὰ ἐν Κορίνθῳ, Ἀθήναις, Πάφῳ κλπ.
Τὰς πλείστας δὲ τῶν ἱεροδούλων τούτων προσ-
έφερον εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ἀφροδίτης εὐσεβεῖς
τοῦ ἔρωτος λάτρες ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει εὐχῆς
ἢ πόθου διαπύρου. « Καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύ-
χονται τῇ θεῷ, τελεσθέντων περὶ ὧν ἂν ποιῶνται
τὴν δέησιν, ἀπάξειν αὐτῇ ταχτὰς ἐταίρας, » λέ-
γει ὁ Ἀθηναῖος (βιβλ. II', δ').

Τὴν ἐσχάτην τῶν ἐρωτίδων τάξιν ἀπετέλουν
αἱ λεγόμεναι δεικτηρίδες· ἦσαν δὲ αὐ-
ταὶ αὐτόχρημα κοινὰ καὶ δημοσία γυναῖκες,
ἀργυρώνητοι ὡς τὰ πολλὰ ἢ καὶ ἐκουσίως ἐκδο-

τοι, διατρίβουσαι ἐν δημοσίαις οἰκίαις, χαμαίτυπείοις ἢ πορνείοις, ἀνηκούσαις εἰς τὰς λεγομένας προστασάσας τῶν οἰκημάτων, αἵτινες ἐνεπορεύοντο τὰ κάλλη τῶν γυναιῶν τούτων δι' ἴδιον λογαριασμόν. Τὰ δημόσια δὲ ταῦτα καταστήματα, εἰς αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν ὑπὸ τῆς πολιτείας ὑποκείμενα, διεείποντο ὑπὸ κανονισμῶν, καὶ ἐπλήρωνον τεταγμένον εἰς τὴν κυβέρνησιν φόρον, ἀνάλογον πρὸς τὴν διδομένην ὑπὸ τῶν θαμῶνων ἀμοιβήν, ἣν ὠρίζεν ἐν ἐκάστῳ οἰκίᾳ ἐπίσημος διατίμησις. Πρῶτος δὲ συνέστησε τοιαῦτα καταστήματα ἐν Ἀθήναις ὁ Σόλων, ἵνα οὕτως ἀπαλλάξη τὴν πόλιν τῆς μοιχείας καὶ τῆς πορνείας τῶν ἑλευθέρων γυναικῶν. Οὗτος, κατὰ Φιλήμονα παρ' Ἀθηναίῳ Βιβλ. ΙΓ'. γ'.),

« Μεστὴν ὄρων τὴν πόλιν νεωτέρων,
Τούτους εἴχοντας τὴν ἀνγκαίην φύσιν,
Ἀμαρτάνοντάς τ' εἰς ὃ μὴ προσήκον ἦν,
Στήσαι πριάμενος γυναικας κατὰ τόπους
Κοινὰς ἄσασι καὶ κατεσκευασμένας. »

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἔργον τῆς προστασάσας τῶν οἰκημάτων δὲν ἦτο, ἡκῆν δὲν ἐθεωρεῖτο, ἀτιμωτικὸν τότε· διότι καὶ « Ἀσπασία ἢ Σωκρατική ἐνεπορεύετο πλήθη γυναικῶν καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἐταίριδων ἢ Ἑλλάδος, κατ' Ἀθηναίον (αὐτ.).

Χαριεστάτη δὲ εἶνε ἡ τοῦ Ἀλέξιῶος ἐν Ἰσοστασίῳ (παρ' Ἀθηναίων αὐτ.) περιγραφὴ τῆς ἐταιρικῆς παρασκευῆς καὶ τῶν δ' ἐπιτεχνήσεως κομώσεων, ἃς αἱ προσαῖσαι ἐμυχανῶντο, ὅπως καθισῶσι τὰς ἐταίρας τῶν ὠραιότερας.

« Καινὰς ἐταίρας πρωτοπαίρους τῆς τέχνης,
Εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταῦτα, ὥστε μήτε τοὺς τρόπους,
Μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὐσας ἔτι·
Τυχάνει μικρὰ τίς οὐσα; φελλὸς ἐν τῆς κρυκίαις
Ἐγκεκῆται. Μικρὰ τίς; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ,
Τὴν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὄμιον καταβάλλουσι ἐξέρχεται,
Τοῦτο τοῦ μήκους ἀφείλεν. Οὐκ ἔχει τίς ἰσχίαν
Ἐπεπείδου ἔρραμ' αὐτὴν, ὥστε τὴν εὐπυγίαν
Ἀναβοῶν τοὺς ἰδόντας. Κοιλίαν ἀδρᾶν ἔχει τίς; τιθεταίς
Ταῦταισὶ τούτων, ὧν ἔχουσιν οἱ κομμικοί,
Ἄρθα προσθεταί, τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας
Ἄσπερ εἰ κοντοταί τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήχον.
Τὰς ὄφρυς πυρρὰς ἔχει τίς; ζωγραφουσίην ἀσβόλῳ.
Συμβεβηγ' εἶναι μελίαν; κατέπλασε ψιμμυθίῳ
Λευκόχρως λίαν τίς ἐστὶ; παιδέρω τ' ἐντρίβεται.

Καλὸν ἔχει τοῦ σώματος τίς; τοῦτο γυμνὸν δείκνυται,
Εὐφρεῖς ὀδόντας ἔχει; ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν,
Ἴνα θεωροῦν οἱ παρόντες τὸ στόμα ὡς κομψὸν φορεῖ,
Ἄν δὲ μὴ χαίρη γελῶσα, διατελοῦσι τὴν ἡμέραν ἔνδον,
Ἄσπερ τοὺς μαγείρους ἃ παράκειθ' ἐκάστου,
Ἢνίκα ἂν πωλώσιν αἰγῶν κρανία, ξυλῆφιον
Μυρρίνης ἔχουσαι λευκὸν ὄρθον ἐν τῆς χεῖλεσιν,
Ἄσπερ τῶν χρόνων σετηρέναι, ἂν τε θούλωνται, ἂν τε μὴ.
Ἄσπερ δὲ τούτων σκευοποιοῦσι τῶν τεχνῶν. »

Αἱ δεῖκτηριᾶδες, αἵτινες ἐκαλοῦτο καὶ χαμαίτυπαι καὶ χαμεταίριδες (Σουτῆδης ἐν λ. χαμαίτυπεῖον), καθήμεναι εἰς τὰ παράθυρα ἢ καὶ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς οἰκίας, καὶ κλάδον μύρτου κρατοῦσαι, προσκάλουν ἀνατῶν τοὺς ἐν τῇ ὁδῷ ἐπὶ ὁμίλῳ. Ἦσαν δ' ὑποχρεωμένοι νὰ παρατάσσωνται ἡμίγυμνοι ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς οἰκίας, ἐξ οὗ καὶ δεῖκτηριᾶδες ἐκαλοῦντο, ὅπως ἐκλέγη ἐξ αὐτῶν τῆ μᾶλλον εὐάρεστον ὁ προσηρχόμενος (Φιλήμων καὶ ἀνωτέρω, παρ' Ἀθηναίων αὐτ., καὶ Εὐβουλος ἐν Παναγίῳ, καὶ Ναννίῳ καὶ Ξεναρχῶς ἐν Πεντάθλῳ, παρ' Ἀθηναίων αὐτόθι).

Σμήνη ἐρωτῶν πάντων τῶν εἰρημένων εἰδῶν καὶ κατηγοριῶν συνωστίζοντο φυσικῶς καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ, πλουσιωτάτῃ καὶ τρυφηλῇ κοσμοπόλει τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ πλείστα τῶν γυναικῶν τούτων ἐσαχίνευσαν βασίλεις αὐτόθι καὶ ὑπεδούλωσαν μεγιστᾶνας καὶ ἄρχοντας, μεγίστην οὕτως ἀσκήσασαι ροπὴν διὰ τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις παρουσίας των καὶ τῆς ἀναμίξεώς των εἰς τὰ τῆς πολιτείας, ἐντελῆ καὶ ὀλεθρῶν ἐπὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως γυναικωκρατίαν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Πτολεμαίων, ἀπὸ τοῦ τετάρτου μάλιστα αὐτῶν, τοῦ Φιλοπάτορος, καὶ ἐφεξῆς, καὶ πολλῶν καὶ μεγάλων συμφορῶν γενόμεναι οὕτως αἰτιαί εἰς τὴν δυναστείαν καὶ τὴν χώραν.

Περὶ εὐαρίθμων ὁμοῦ τῶν γυναικῶν τούτων διεσώθησαν εἰς ἡμᾶς βιογραφικαὶ εἰδήσεις ἐν τοῖς ἀρχαίοις συγγράμμασι κατεσπαρμέναι, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῆς περιφήμου Θαΐδος, τῆς ἐρωμένης μὲν τὸ πρῶτον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, παλλακίδος δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τούτου, Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος· περὶ τῶν ἐρωμένων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Στρατονίκης, ἧς τὸ μέ-

γα μνημεῖον ἔκειτο ἐπὶ τῇ πρὸς Ἐλευσίην θαλασσοβιλιστίχῃς, θαρβάρου ἐξ ἀγορᾶς γυναικῶν, κατὰ Πλούταρχον (ἐν Ἐρωτικῷ, Θ'), θεῶν ἀξιοθέτος τιμῶν μετὰ θάνατον, Διδύμης, Μυρτίου, Μνήσιδος, Ποθεινῆς καὶ Κλίνης, ὧν ἀνέκειντο ἀγάλματα ἐν ταῖς διαφοραῖς τῆς πόλεως πλατείαις· περὶ τῆς Ἰππῆς, ἐρωμένης Πτολεμαίου Δ', τοῦ Φιλοπάτορος, περὶ τῆς Σαμίας Ἀγαθοκλείας, παλλακίδος τοῦ ἰδίου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς Οἰνάνθης, αἵτινες ἐγένοντο αἵτιοι μεγίστων συμφορῶν· περὶ τῆς Δανάης, πενθερᾶς τοῦ Τληπολέμου, στρατηγῶν Πτολεμαίου τοῦ Β', τοῦ Ἐπιφανοῦς· περὶ τῆς Εἰρήνης, παλλακίδος Πτολεμαίου Ζ', τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου, καὶ περὶ τινῶν θεραπειῶν τῆς περιωνύμου τελευταίας Κλεοπάτρας, ἐξ ὧν ἡ Εἰρὰς ἢ Νάηρα καὶ ἡ Χαρμοῖνη ἢ Χάρμιον, κουρεύτρια, καὶ κομῶτριαι αὐτῆς.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ὑπὸ Γ. Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗ.

(Συνέχεια).

§ κδ'. Ἐπὶ τοῦ διαδεχθέντος Νικόλαον τὸν α'. Γρηγορίου τοῦ α'. τῷ 1230 περίπου, ὅστις ἐπατριάρχησε μέχρι τοῦ 1243 (1) οὐδὲν ἄξιον

(1) Οὐκ ὀλίγες δυσκολίας ἀπαντῶμεν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου καὶ τῶν μ.κ.α. Νικόλαον τὸν α'. Πατριάρχων, καὶ τοὶ ἔχοντες περὶ τινῶν ἀσφαλεῖς χρονολογίας. Ἡμεῖς, ὡς πρὸς τὴν περίοδον ταύτην θεωροῦμεν ὀρθότεραν τὴν διαδοχὴν τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων τῆς ἐπὶ τῇ θάσει τῶν τοῦ Λε Κιὲν πληροφοριῶν ἐκπονηθείσης ὑπὸ τοῦ αἰδ. Ι. Μ. Νῆλ (Ἱστορία τῆς ἀγ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίας-Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδ. Λουδίνου 1847). α'. Διότι οὗτος διάδοχον Γρηγορίου τοῦ δ'. τίθησι τὸν ἐπὶ τῆς Φλωρεντινῆς παρασημαγωγῆς Φιλόθεον (1439), ἀναγκασόμενος νὰ θέσῃ, μετὰ τούτου Ἀθανάσιον τὸν δ', Μάρκον τὸν γ', ἕτερον Φιλόθεον ἢ Θεόφιλον, Γρηγόριον τὸν ε'. καὶ τὸν Ἰωακείμ, ὅπως συμβεβῆσθαι τὴν χρονολογίαν τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ συναγωγῆς (1439) μετὰ τῆς ἀναφερομένης ἐν τῇ ἀπο-

λόγου συνέθεσι, πλὴν τῶν ἐξ ἐμφυλίων τῶν τότε Ἐμιρῶν πολέμων μερικῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμῶν, ὧν συνέπειαι ἦν ἢ ἐπὶ τινὰ χρόνον διακοπὴ τῆς τελέσεως τῆς λειτουργίας ἐν τῇ

διδομένη τῷ Φιλοθέῳ ἢ Θεοφίλῳ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Πάπαν Ἀνδριανὸν τὸν Σ'. τῷ 1523, ὅτε ἐξ ἐγγράφων βεβαιούμεθα ὅτι Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἦν ὁ Ἰωακείμ ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἀποδείξομεν β'. Διότι γνωστοῦ ὄντος ὅτι τῷ 1517 ἦν Πατριάρχης ὁ Ἰωακείμ, ὁ αἰδ. Νῆλ τίθησι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο Πατριάρχην Μάρκον τὸν γ', μετ' αὐτὸν δὲ Γρηγόριον τὸν ε'. καὶ εἶτα τὸν Ἰωακείμ πρὸ τοῦ 1561, ἐν ᾧ γνωστὸν ὅτι οὗτος ἀπέθανε τῷ 1564 μετὰ πατριαρχίαν 78 ἐτῶν, ἄρα ἀνήλθεν εἰς τὸν θρόνον τῷ 1486· γ'. Διότι οὐδεὶς Θεόφιλος ἄλλος ἐχρημάτισε Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας πλὴν ἐκείνου ὅστις ἀπεδοκίμασε μετὰ τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων Ἰωακείμ καὶ Ἀντιοχείας Δωροθέου ἐν ἔτει 1443 ἐν Ἱεροσολύμοις τὴν χαλκευθεῖσαν εἰς Φλωρεντίᾳ ἔνωσησιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ συνήδρευσε μετὰ τοῦ αὐτοῦ Δωροθέου, τοῦ διαδεχθέντος τὸν Ἰωακείμ Θεοφάνους καὶ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθανασίου ἐν τῇ ὑστάτῃ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σοφίᾳ Συνόδῳ τῷ 1450. Κατὰ τοῦτο ὁμοῦ σφάλλονται αἱ πίνακες τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων α'. Διότι παρέλιπον τὸν διαδεχθέντα Γρηγόριον τὸν α'. Νικόλαον τὸν β', ὅστις τοσοῦτω ὑπερησπίσθη τὸν ἀφορίσαντα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον, διὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχῆς παιδὸς Ἰωάννου τοῦ Ἀσκάρεως, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἀρσένιον τῷ 1261, ὡς ὁ Πιχυμέρης (Α', 34.) καὶ ὁ Γρηγορᾶς (Σ'. Α.) διηγούνται, καὶ οὕτως τὸ ὄνομα εὐρίσκειται ἀναγεγραμμένον ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ πάντων, πλὴν ἑλλείπει καταλόγῳ τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας β'. Διότι ἀρχίζει τὴν πατριαρχίαν τοῦ Ἀθανασίου τῷ 1300 ὁ β'. Πίναξ, ἐν ᾧ γνωστὸν ἔστιν ὅτι ὁ Ἀθανάσιος συνῴδευσε τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν κατὰ Πελοπόννησον ἐκστρατείαν τῷ 1282 καὶ συνήδρευσε τῷ 1283 ἐν τῇ κατὰ Βέκκου Συνόδῳ γ'. Διότι Γρηγόριος ὁ γ'. ἔγραψε τῷ 1307 πρὸς Θεόδωρον Μεσοποταμίας περὶ νηστείας δ'. Διότι ὁ Νήφων ἦτο ἤδη τῷ 1367 Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἔγραψε πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεον καὶ Ἱεροσολύμων Λάζαρον ὁ Πάπας Οὐρβανὸς ὁ ε'. Ἐκ πάντων τούτων συμπεραίνομεν, ὅτι ὁ γ'. πίναξ εἶναι ὁ ὀρθότερος, ἀφ' οὗ διορθωθῶσιν αἱ χρονολογίαι τῶν πρώτων δύο Πατριαρχῶν καὶ πρὸς τὴν Νικόλαος ὁ β'. ὡς ἔπεται.— Νικόλαος α'. μέχρι 1230.— Γρηγόριος α'. ἀπὸ 1230 1243.— Νικόλαος β'. ἀπὸ 1243—1270 καὶ Ἀθανάσιος 1270—1308, ἀντὶ δὲ Γρηγορίου β'. τεθῆ Γρηγόριος α', οὐδενὸς συνωνύμου προχρηματίσαντος Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀντὶ Νικόλαου β'. Νικόλαος γ'. καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

ἀνηκούση εἰς τοὺς Κόπτας ἐκκλησίᾳ τῆς Θεοτόκου τῆς Μουαλλάκας (1), καὶ ἀποπέρας μεταρρυθμίσεως τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Συνόδου ἀθροισθείσης ἐν Καίρῳ ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ γ'.

1) Μουαλλάκ σημαίνει κρεμαστή· λέγεται δ' οὕτω ὡς οὐσα ἐκτισμένη ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀρχαίων πυλῶν τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοπέδου. Ἡ ἐκκλησία αὕτη θεωρεῖται ὡς ἡ ἀρχαιότατη πασῶν τῶν σωζομένων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς μαρτυρεῖ ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς κυρίας εἰσόδου φ' ρουσα τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Διοκλητιανοῦ (184 ἄ.Χ.) Ἰδε The Ancient Coptic Churches of Egypt by A. J. Buttlar, Oxford 1884.

Ἰδοὺ παρατίθεμεν ἀπόσπασμα τῶν τεσσάρων πινάκων.

ΚΑΤΑ ΝΗΑ.	Α' ΠΙΝΑΞ	Β' ΠΙΝΑΞ	Γ' ΠΙΝΑΞ
Νικόλαος α'. ἀπὸ 1230	Νικόλαος α'. 1258	Νικόλαος 1255—1268	Νικόλαος 1255—1268
Γρηγόριος α'. τῷ 1230	Γρηγόριος α'.	Γρηγόριος β'. 1268	Γρηγόριος β'. 1268—1281
Νικόλαος β' τῷ 1243	Γρηγόριος α'.	Γρηγόριος γ'. 1300	Γρηγόριος γ'. 1281—1308
Ἀθανάσιος γ'. τῷ 1270—1307	Ἀθανάσιος γ'. 1300	Γρηγόριος γ'. 1327	Γρηγόριος γ'. 1308—1332
Γρηγόριος β'. μετὰ 1307	Γρηγόριος β'.	Γρηγόριος δ'. 1346	Γρηγόριος δ'. 1332—1350
Γρηγόριος γ'. τῷ 1354	Γρηγόριος γ'.	Νήφων 1370	Νήφων 1371
Νήφων τῷ 1367	Νήφων 1370	Μάρκος γ'. 1385	Μάρκος γ'. 1371—1385
Μάρκος γ'.	Μάρκος γ'. 1385	Νικόλαος β'. 1389	Νικόλαος β'. 1385—1397
Νικόλαος δ'.	Νικόλαος β'.	Γρηγόριος ε'. 1398	Γρηγόριος ε'. 1397—1412
Γρηγόριος δ'.	Γρηγόριος δ'.	Νικόλαος γ'. 1412	Νικόλαος γ'. 1412—1417
Φιλώθεος πρὸ 1439	Νικόλαος γ'. 1412	Ἀθανάσιος δ'. 1417	Ἀθανάσιος δ'. 1417—1428
Ἀθανάσιος (ἄλ. Πόλεως 1453)	Μάρκος δ'. 1425	Μάρκος δ'. 1438	Μάρκος δ'. 1428—1437
Μάρκος γ' (Κτ. Αἴγυπ. 1517)	Φιλώθεος 1449	Γρηγόριος ε'. 1439	Φιλώθεος δ'. 1437—1459
Φιλώθεος ἡ Θεοφίλος πρὸ 1523	Γρηγόριος ε'.	Γρηγόριος ζ'. 1459	Γρηγόριος ζ'. 1459—1486
Γρηγόριος ε'.	Γωζκείμ 1486	Γωζκείμ 1486	Γωζκείμ 1486

Σκε'. Ἡ πατριαρχία τοῦ διαδεχθέντος τὸν Γρηγόριον τῷ 1243 περίπου Νικολάου τοῦ β'. ὑπῆρξεν ἰσχυρῶς διότι ἐπ' αὐτῆς ἐγένετο ἡ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον τὸν θ'. τὸν ὡς ἅγιον τιμώμενον ὑπὸ τῶν λατίνων, ἀτυχῆς Σταυροφορία, καθ' ἣν κατελήφθη μὲν τὸ δεύτερον ἡ Ταμίθις ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων, ἀλλ' οὗτοι ἠγματοπύκνωσαν μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ κατὰ τῆς Μανσούρας ἐπιπέσει των ὑπὸ τῶν Ἀράβων, οἵτινες πολυειδῶς ἐκακοποίησαν, ἀνετεκιδιούμενοι, τοὺς Χριστιανούς τῆς Αἰγύπτου καὶ Συρίας. Τῷ 1250 κατέλαβον ὀριστικῶς τὴν ἀρχὴν οἱ Βαχαρίται ἢ Τουρκομᾶνοι Μαμελοῦκοι, φονεύσαντες τὸν Μέλεκ-Ἐλ-Μουζέμ-Γκαϊθ-Ἐδ-Δίν-Γουράν-Σχιᾶχ, ἔσχατον τῆς δυναστείας τῶν Ἰωβιδῶν καὶ τοῦ οἴκου τοῦ ἐνδόξου Σαλάχ-Ἐδ-Δίν Γιούσουφ ἀπόγονον, καὶ ἀναθιβάσαντες ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν θρασύτερον τῶν φονεῶν του Ἄζ-Ἐδ-Δίν Ὑθέκ, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἠνέχθησαν ὡς βασιλισσαν τὴν Σχιαγκαρέτ-Ἐδ-Δίν, τὸ γένος τουρκισσαν, κατὰ τινὰς μὲν μητέρα τοῦ δολοφονηθέντος, κατ' ἄλλους δὲ ἀπλῶς πενήθεράν αὐτοῦ, ἀγαδείξαντες Τοποτηρητὴν αὐτῆς (Ἀτάμπεκ) αὐτὸν τὸν Ὑθέκ. Ὁ κακοῦργος οὗτος, ὅπως σπερευθῆ ἐπὶ τοῦ θρόνου, δὲν ἐδύστασε νὰ νυμφευθῆ τὴν Σχιαγκαρέτ, λαθὼν τὸ ὄνομα Ἐλ-Μέλεκ-Ἐλ-Μοῆζ-Ἐλ-Γκισαχεγιάρ ἢ Ἐλ-Τουρκομάνου, ὡς ἐκ Τουρκομάνων καταγόμενος, ἀλλ' ὑπεχρώθη ὑπὸ τῶν Μαμελούκων νὰ προσλάβῃ ὡς συνάργοντα ἀπόγονόν τινα τῶν Ἰωβιδῶν, τὸν Μούσαν-Μουζάφερ-Ἐδ-Δίν, ἀναγορευθέντα ὑπὸ τὸ ὄνομα Μέλεκ-Ἐλ-Ἀσχιᾶφ Βέν-Γιούσουφ. Ἰδὲ ὁμοίως, ὅτε ὑπερίσχυσε τοῦ Ἰωβίδου Σουλτάνου τῆς Δαμασκού καὶ τῶν Αἰγυπτίων Σαλεχιτῶν Μαμελούκων, ἐρριψεν εἰς φυλακὴν, ἐνθα καὶ ἀπέθανε. Ταχέως ὁμοίως ὁ Ὑθέκ ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του, δολοφονηθεὶς τῷ 1257 ὑπὸ αὐτῆς τῆς συζύγου του Σχιαγκαρέτ, ἣτις εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ σφοδρᾶς ζήλοτυπίας, ἐνεκα τῆς προτιμῆσεως, ἣν ἐδείκνυεν οὗτος πρὸς τὴν τεκοῦσαν αὐτῷ υἱόν, τὸν Νουρ-Ἐδ-Δίν-Ἄλῆν, ἐπέρας συζύγου του. Καὶ ἡ μὲν Σχιαγκαρέτ-Ἐδ-Δίν ἐθανατώθη

ΥΨΙΝΟΣ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΣ.

ὑπὸ ΦΙΛΟΛΑΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

κατὰ διαταγὴν τοῦ Νουρ-Ἐδ-Δίν, ἡ ἀληθέστερον τοῦ εἰς ἀντιβασιλέα ἀναδειχθέντος Κόπτου τὸ γένος Χερπάτ-Ἀλλάχ (Θεοφίλου), ἱατροῦ, τοῦ μεταλλάξαντος τὸ ὄνομά του εἰς Σχιᾶρφ-Ἐδ-Δίν (ὀδῶα τῆς θρησκείας), ὅτε διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μέλεκ-Ἐλ-Γκάμετ-Βέν-Ἀδὲλ Βεζίρης, ἀλλ' οἱ θησαυροὶ αὐτῆς ἀπώλοντο· διότι ἡ φοβερά γυνὴ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς συνέτριψεν αὐτούς, ἀποτελουμένους τὸ πλεῖστον ἐκ πολυτίμων λίθων, ἐντὸς ἰγδίου, ἵνα μὴ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς. Φανερόν ἐστίν ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐμφυλίων τούτων σπαραγμῶν τῶν κρατούντων οἱ Χριστιανοὶ θά ἔπασχον τὰ πάνδηνα. Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Θ' τῆς Γαλλίας ἐπιχειρηθεῖσα ἐκστρατεία ἐδείκνυσε τὴν θέσιν τῶν Χριστιανῶν οὐδὲν ἀληθῶς ἀναφέρεται διωγμὸς κατ' αὐτῶν, ἐνεκα ἴσως ἐλλείψεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην Κοπτῶν ἱστορικῶν, τοῦ τελευταίου τούτων ὑπάρξαντος Δαυίδ, τοῦ μετὰ ταῦτα Κόπτου Πατριάρχου ἀναδειχθέντος ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρίλλου, ὅστις ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν τὴν 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1234, δὲν ἔπειτα ὁμοίως ἐκ τούτου ὅτι καὶ οὐδένα ὑπέστησαν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐπῆλθε συγχρόνως τῇ Σταυροφορίᾳ καὶ ἡ κατάλυσις τῆς δυναστείας τῶν Ἰωβιδῶν ἢ Ἀγιοσιβιτῶν. Περὶ τὰ τέλη τῆς πατριαρχίας τοῦ Νικολάου αἰ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀδελφικαὶ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἐψυχράνθησαν, ἐνεκα τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐξορίας τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἀρσενίου ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου διὰ συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθροισθείσης τῷ 1267, ἐν ᾗ συνήρρευσε μὲν καὶ ὁ Νικόλαος, μεταβάς ἴσως πρὸς τοῦτο εἰς τὴν βασιλεύουσαν, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώρισε τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀποφασισθέντα, ὡς ὁ Ἀντισχίας Εὐθύμιος, ἀπεναντίας δὲν ἐδύστασε νὰ ἀναθεματίσῃ σὺν τοῖς διώκταις τοῦ Ἀρσενίου καὶ αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα (1).

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

(1) Παχυμέρη, Ἰστ. Βιβλ. β' καὶ γ'.

Ἐργόμεθα ἤδη, ἀφ' οὗ καὶ ἀναφυγῆς καὶ περιεργείας, ἀλλὰ καὶ θέσεως τοῦ ζητήματος ἐνεκεν ἐξέθημεν ἑνωτέρω, εἰς τὸ δεύτερον, τὸ καὶ λεπτότερον τούτου μέρος, καὶ ἐνταῦθα τὴν σύντονον τοῦ φιλομαθοῦς καὶ εὐμενοῦς ἡμῶν ἀναγνώστου προσοχὴν ἐπικαλούμεθα, διότι προτιθέμεθα νὰ πελαγοδρομήσωμεν ὀλίγον εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς λειψῶνας, ὅπου πάντα δὲν εἶναι ῥόδα. Ἄλλως τε φρονοῦμεν ὅτι μεγάλως ἠθέλομεν καταβιβάσει τὴν ἀξίαν τῶν ἀναγνώσεως ἀξιούντων τὰς γραμμὰς ταύτης καὶ ἡμῶν, ἐὰν καὶ ἀπλῶς μόνον ὑπεθέτομεν, ὅτι πάν οὗτοι ἀνάγνωσμα αὐτῶν πρὸς ἀναφυγὴν καὶ μόνον ἐπιδιώκουσιν.

Τούτων ἅπαξ διὰ παντὸς γραφέντων, ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου ἡμῶν καὶ ἴδωμεν τίνι τρόπῳ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κατὰ προσέγγισιν ἐπιτυχῆ τῶν ἀνωτέρω περιέργων φαινομένων ἐξήγησιν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν.

Καὶ πρῶτον δεῶν νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι οἱ εἰς μακροχρόνιον ὑποπίπτοντες ὕπνον εἰσὶν, ὡς τὰ πολλά, ἵνα μὴ εἴπωμεν πάντοτε, νευροπαθεῖς, καὶ μερικώτερον, αἰγυναϊκῆς ἰδίᾳ, καὶ ὑστερικά· τί δὲ διὰ τῶν ὄρων τούτων ἐννοοῦμεν ἐξηγήσαμεν ἄλλοτε. Δὲν ἀρκεῖ ὁμοίως ἡ γενικωτάτη αὕτη γνώσις, ὡς δὲν ἀρκεῖ καὶ ἡ γενικωτάτη γνώσις, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ εὐρηγται ἐν Αἰγύπτῳ ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς τὸ καλὸν τῆς Αἰγύπτου αὐτῆς καὶ τῶν Αἰγυπτίων, Ἄλλ' ὅπως ἐν τῷ ἐκλεχθέντι παραδείγματι ἡμῶν, ἵνα αἱ ἀληθεῖς ἀγγλικαὶ καταγοιθῶσι θλέψεις, ἀνάγκη νὰ διασχήσῃ τις τὸν μετὰ μεγάλῃς ἐπιμελείας τεθέντα περὶ τὸ αἰγυπτιακὸν ζήτημα χρυσοῦν πέπλον ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀντιπροσώπων τῆς χαριτοβρύτου ἀνάσσης, οὕτως, ἵνα ὅσον οἶόν τε καὶ τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ζήτημα ἐμβαθύνωμεν, ἀνάγκη νὰ διέλθωμεν τῆς γενικότητος τὰ ὅρια καὶ, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς εἰδικότητος εἰσελθόντες, νὰ ἐξετάσωμεν δι' ὅσον οἶόν τε ἀπλουτέρου τρόπου τίνι τρόπῳ ἐκφαίνεται ὁ ὑστερισμὸς, οὗ μερικὴ αὕτη ἐκδήλωσις τῶν γεωροποθεῖων καθέλου.

Λέγοντες ύστερισμόν ὀλίγοι ἀναμφιβόλως εἰσὶν οἱ ἀγνοοῦντες, ὅτι διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννοεῖται εἶδος νευροπαθείας, κοινῆς ἐστὶ καὶ παρ' ἡμῶν καταστάσεως, χάρις εἰς τὰς προόδους τοῦ κακῶς ἐννοουμένου πολιτισμοῦ ἰδίᾳ, καὶ καθ' ἣν ὁ παθὼν, γυνή ὡς τὰ πολλά, πάθαινε τὰ νεῦρα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπόλλυσι τὰς αἰσθήσεις, πίπτει χαμαί, ἐκβάλλει κραυγὰς πολλάκις ἀσυναρτήτους καὶ τέλος ἐκτελεῖ τὰς μᾶλλον παραδόξους τῶν κινήσεων δι' ὀλοκλήρου πολλάκις τοῦ σώματος. Καὶ ἀπλοῦς μὲν ύστερικούς παροξυσμούς, ὡς ἀποκαλοῦμεν τὰς ἐκδηλώσεις τῆς νευρικής ταύτης διαθέσεως, ὀλίγοι θεβαίως τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν δὲν εἶδον, διότι τίς δὲν ἐνθυμεῖται νὰ μὴ εἶδεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ νεάνιδα, ἢ καὶ ὑπανδρὸν κυρίαν καταλαμβανομένην αἴφνης ὑπὸ κλονισμῶν ὀλοκλήρου τοῦ σώματος, πείτουσαν χαμαί, ἐκβάλλουσαν κραυγὰς καὶ ταῦτα καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ ἐν ἀληθεῖ παθολογικῇ καταστάσει, χωρὶς δὴλον ὅτι νὰ συμβαίνωσι ταῦτα ἀπὸ σκοποῦ, — ὅπερ ὄχι σπανίον παρὰ τῶν ὠραίων φύλων —, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθουμένου παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ συζύγου. Παροξυσμὸν ὅμως τοῦ μεγάλου καλουμένου ύστερισμοῦ ἢ τῆς ύστερο-ἐπιληψίας, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὴν ὁ δεινὸς νευροπαθολόγος Charcot, φρονοῦμεν ὅτι ὀλίγιστοι εἶδον πλὴν τῶν ἰατρῶν, οἵτινες θεβαίως οὐδὲν ἔχουσι νὰ διδαχθῶσιν ἐκ τῶν γραμμῶν τούτων, χαραχθειῶν ἀπλῶς καὶ μόνον χάριν τῶν πολλῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ πρὸς κατανόησιν τῶν περαιτέρω, μεγάλως θέλει χρησιμεύσει ἡμῖν ἡ γνώσις τῶν περιόδων παροξυσμοῦ ύστερο-ἐπιληψίας, δὲν νομίζομεν ἀνωφελὲς νὰ συνοψίσωμεν ταύτας, παρέχοντες διὰ τῆς εὐκαιρίας καὶ εἰκόνα ἐπιστημονικοῦ φαινομένου, ὅπερ ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν προλήψεων ἐξελαμβάνετο ὡς προερχόμενον ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμοῦ εἰσβολῆς δαιμόνων κ.τ.λ.

Ἡ ύστερο-ἐπιληπτικὴ τυγχάνει ὡς τὰ πολλά, καὶ ὡς πολλάκις εἶδομεν, γυνὴ καλῶς ἔχουσα, καταλαμβανομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ τῶν παροξυσμῶν αὐτῆς, ὧν προαίσθαινεταί πολλάκις τὴν εἰσβολήν. Ὡς πρὸς τούτο μάλιστα

ἐνθυμούμεθα ζωηρότατα νεαρῶς κόρης ὑποτρόφου τῆς Σαλπεντιέρας καὶ εὐρισκομένης ἐν τῇ κλινικῇ τοῦ καθηγητοῦ κ. Charcot, ἥτις, ύστερο-ἐπιληπτικὴ οὕσα, προησθάνετο πάντοτε τὴν εἰσβολὴν τοῦ παροξυσμοῦ αὐτῆς καὶ ἐφρόντιζε τὰ κατάλληλα νὰ λαμβάνη προφυλακτικὰ μέτρα. Ἡμέραν δὲ τινα, καθ' ἣν ὁ κ. Charcot καὶ μετ' ἄλλων Ἱατρῶν περιήρχετο τὰς κλινὰς τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ, αἴφνης ἡ περὶ ἧς ἡμῖν ὁ λόγος ύστερο-ἐπιληπτικὴ κόρη πλησιάζει αὐτῷ καὶ « Κύριε καθηγητά, λέγει, αἰσθάνομαι ὅτι θά μοι ἐπέλθῃ ὁ παροξυσμός. » « Καλῶς, ἀπαντᾷ ὁ καθηγητής, καὶ, θέλων νὰ παράσχη τοῖς παρευρισκομένοις τελείαν εἰκόνα ύστερο-ἐπιληπτικοῦ παροξυσμοῦ, διατάσσει νὰ τεθῇ ἡ νεάνις ἐν τῇ κλινῇ αὐτῆς, ἀφ' οὗ πρῶτον, ἐκδυθεῖσα, περιβληθῇ μακρότατον χιτῶνα μετὰ μακροτάτων χειρῶν, ὅπως μὴ ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τοῦ σώματος αὐτῆς κινήσει κατὰ τὸν παροξυσμὸν ἀπομείνη γυμνὴ ἐντελῶς καὶ κατασχίξῃ τὰ ἱμάτια αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς εἴρηται, κατὰ τὸν κ. Charcot, ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς νεάνιδος ταύτης ὑπῆρχε καὶ ὁ τύπος ύστερο-ἐπιληπτικοῦ παροξυσμοῦ καὶ ἡμεῖς τοῦ σκοποῦ ἡμῶν ἐπιτυγχάνομεν περιγράφοντες τούτον, οὐ ἄλλως τε καὶ μάρτυρες αὐτόπται παρέστημεν.

Ἡ νεάνις ἐν τῇ προσημειωθείσῃ περιβολῇ τίθεται ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτῆς καὶ μετ' οὗ πολὺ ἄρχεται τὸ περίεργον ἐν τρισὶ πράξεσι ὄραμα. Ἡ νεάνις κλείει καὶ ἀνοίγει μετὰ μεγάλης ταχύτητος τοὺς ὀφθαλμούς, ταρασσεται σπασμωδικῶς ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτῆς, ὡσεὶ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἡλεκτρικοῦ ρεύματος λίαν ἰσχυροῦ, ἀλλ' αἴφνης, ὡσεὶ ἀόρατος χεὶρ ἐκράτει καὶ ἐτάρασεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ὄσφυν, ἄρχεται κινουμένη σπασμωδικῶς, ἀσυναρτήτους κραυγὰς ἐκβάλλουσα καὶ τέλος διαγράφουσα διὰ τοῦ μήκους τοῦ σώματος αὐτῆς καμπύλας ἐν τῷ κενῷ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ὅπως ἐπὶ τέλος λάβῃ θέσιν ὅπως παράδοξον, συνισταμένην εἰς θέσιν καμπύλης γραμμῆς διὰ τοῦ σώματος καὶ καθ' ἣν τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον διὰ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ προσώπου, ἀνεστράμμενον ἐν τῷ προσκεφαλίῳ, καὶ διὰ τῶν πτερῶν.

Ἐνταῦθα λήγει τὸν δεύτερον τοῦ παροξυσμοῦ στάδιον, τοῦ πρώτου λήξαντος μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐν ἀρχῇ σπασμωδικῶν κινήσεων, καὶ ἄρχεται τρίτον συνιστάμενον εἰς τὸ ἐξῆς παράδοξον ἐν ᾧ ἡ ύστερικὴ διατηρεῖ τὴν προδιαγραφεῖσαν καμπύλην στάσιν τοῦ σώματος, γογγύζουσα πάντοτε, αἴφνης ὀρμᾷ μανιωδῶς πρὸς τι σημεῖον καὶ, λύσεως κραυγὴν ἐμπέμπουσα, δάκνει πᾶν τὸ προσφυχόν. Ἡ θέα τῆς νεάνιδος κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἔχει τι τὸ φρικτόν. Οἱ βολβοὶ στίλβοντες καὶ οἰοῦνται προέχοντες τῶν κογχῶν προσηλθόντο πρὸς τι σημεῖον, ἐν ᾧ ἐκ τῶν ἀφριζόντιον χειλέων ἐξήρχοντο μετ' ἀσυναρτήτων φράσεων καὶ ὕβρεις, ὡς cochon, animal καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ περίοδος δὲ αὕτη τοῦ ύστερο-ἐπιληπτικοῦ παροξυσμοῦ, ἥτις, κατὰ τὸν Charcot, καλεῖται καὶ ἐρωτικὴ, διότι κατὰ ταύτην ἡ γυνὴ ὕβριζει τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος αὐτῆς, παρ' οὗ ἀδυνατεῖ ν' ἀπολαύσῃ τοῦ ποθουμένου, λήγει ἐπαναπιπτούσης καὶ πάλιν τῆς ύστερικῆς ἐπὶ τῆς κλίνης ἐξηνητημένης ἐκ τοῦ καμάτου, ὅπως ἐναρναρχίση καὶ πάλιν τῆς σειρᾶς τοῦ παροξυσμοῦ αὐτῆς, εἰ μὴ τὰ κατάλληλα πρὸς καταπαυσιν αὐτοῦ ἐπέμβωσι μέσα. Τὴν ἐν σχετικῇ λεπτομερείᾳ περιγραφεῖσαν ταύτην εἰκόνα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, εὐκόλως δυνάμεθα, παρακολουθοῦντες μετὰ προσοχῆς τὰς ὁποίας αὕτη δύναται νὰ ὑποστῇ μεταβολὰς καὶ τροποποιήσεις, τ' ἀναγκαστὰ πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν νὰ συναγάγωμεν συμπεράσματα. Εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ λείψῃ μία ἢ καὶ δύο ἀκόμη περίοδοι τοῦ ύστερο-ἐπιληπτικοῦ παροξυσμοῦ· δύναται ἢ μόνη ἀπομείνασα περίοδος τούτου, παραμορφουσα ἐντελῶς τὴν συνήθη εἰκόνα, νὰ παραταθῇ ἐπὶ μακρόν, ὡς ἀνθισταμένη ἐπιμόνως κατὰ πάσης πρὸς καταπαυσιν αὐτῆς ἐνεργουμένης θεραπευτικῆς ἐπεμβάσεως, καὶ ἰδοὺ ἔχομεν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Charcot πάντοτε, τὸν μακροχρόνιον ὕπνον.

Καὶ ὄντως· ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν, ὅτι ἐκ τῆς προπεριγραφείσης εἰκόνης τοῦ ύστερο-ἐπιληπτικοῦ παροξυσμοῦ ἐλλείπουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ἀτακτοὶ κινήσεις, ὡς καὶ ὀλοκλήρος ἡ ἐρωτικὴ καλουμένη περίοδος, καὶ ὅτι ὁ παροξυσμὸς συνί-

σταται ἐκ τῆς ἀρχῆς μόνον τῆς πρώτης περιόδου, ἦτοι τῆς ἀνασθησίας καὶ τῆς ἀνοιγοκλείσεως τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἰς τὴν ὁποίαν εἶδομεν καὶ πεντηκονταπενθήμερον ὕπνώσαν ὕστερικὴν συνέβαινε· ὑποθέσωμεν συνάμα ὅτι τῇ καταστάσει ταύτῃ, ἐπὶ μακρόν διαρκούσῃ, προστίθενται γέλως παρατεταμένος ἢ καὶ οἱ καλούμενοι χαιρετισμοὶ ἢ καὶ τὰ δύο ὅμοι, πληρέστατα οὕτω θέλει ἀποτελεσθῆ ἡ εἰκὼν μακροχρόνιου ὕπνου.

Βεβαίως πόρρω ἀπέχομεν τοῦ νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι τὰ ἐν συντομίᾳ προσπεριγραφόμενα δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ φιλομαθοῦς ἀναγνώστου· φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι δὲν σφάλλομεν πολὺ παραδεχόμενοι, ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω γραμμῶν δίδεται ἀφορμὴ πρὸς περαιτέρω ἔρευναν καὶ μελέτην καὶ ὅτι καὶ ἄνευ ταύτης ἀκόμη ὁ νοήμων ἀναγνώστης ἐννοεῖ ἀλλοῖστα ὅτι πρόκειται ἀπλοῦστατα περὶ βιολογικοῦ φαινομένου, ὑπαγομένου εἰς τὴν μερικωτέραν ἔρευναν τῆς παθολογίας.

Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ διαβολικῆς περιάξεως· δὲν πρόκειται περὶ δαιμόνων, οἵτινες δὲν ἀναμένουσιν εἰμὴ ἀνωτέραν διαταγὴν ὅπως ἐξέλθωσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς χοίρους. Πρόκειται ἀπλοῦστατα περὶ βιολογικοῦ φαινομένου, ὅπερ χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης ἐξῆλθεν ἐκ τῆς εὐρωτιώσης ἀποθήκης τῶν προλήψεων καὶ ἔλαθε θέσιν μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν γεγονότων. Εὐτυχεῖς δὲ πρέπει νὰ λογίζονται καὶ οἱ εἰς μακροχρόνιον ὑποκείμενοι ὕπνον, ὡς ζῶντες ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῶν φώτων καὶ τῆς προόδου, ἄλλως, ἂν εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ ζῶσι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἱεροξεταστῶν, ἔστωσαν βέθαιοι, ὅτι θὰ ἐτελεύτων ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ὅπως σὺν αὐτοῖς καῶσι καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς ὑποτιθέμενοι δαίμονες, πρὸς μεγάλην ἀγαλλίασιν Τορκουεμάδα τινός.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ (1)

Υπό του Αντιναύαρχου του γαλλικού στόλου
K. JURIEU DE LA GRAVIERE

Α΄.

Η ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

Τὸ ναυτικὸν τοῦ μέλλοντος ἔσεται λίαν πιθανώως, ὅταν ὀλίγον καὶ ἂν ἐξακολουθήσωσιν ὑποβληθῶσι πρὸς τοῦτο αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης, λίαν ξενοφανῆς ἐπάνοδος πρὸς τὸ τῶν ἀρχαίων. Παρὰ τοὺς κολοσσοὺς εὐρεθήσεται θέσις καὶ διὰ τοὺς ἀπείρους σμικροὺς. Καὶ οἱ μὲν κολοσσοὶ θέλουσιν ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν κυριαρχίαν τῶν θαλασσῶν, τὴν περιφρούρησιν τῶν θαλασσίων ὁδῶν, τὴν ἀπόκρουσιν ἐχθρικών ἐπεμβάσεων, οἱ δὲ στολίτικοι θέλουσιν ἐνεργεῖ κατὰ τῶν ἐχθρικών παραλιῶν. Οἱ στολίτικοι δὲ οὗτοι θέλουσιν ἔχει δύο τρόπους ἐνεργείας, ἢ δι' αἰφνηδίων ἐπιθέσεων ἢ δι' ἐπιθέσεων ἐκ τοῦ συστάζην, κατὰ τὴν τακτικὴν τῶν πεντηκοντόρων καὶ τῶν δρακαινῶν ἢ κατὰ τὴν τῶν τριηρῶν τῶν δρομώνων, τῶν ἐπακτροκελήτων (γαλερῶν) καὶ τῶν τρικατέρων ἐνετικῶν κατέρων. Ἡ τῶν θαλασσῶν κατοχὴ ἔδωκε τοῖς Ἕλλησι τὰ πλούτη καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ ἐξασκήσωσι βαθμηδὸν ἀληθῆ ποντοκρατορίαν ἀφ' ἧς πλὴν ἡ ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη ἐκαλύφθη ὑπὸ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἀφ' ἧς ἡ οὐδενὴρα ναυτιλία ἠδυνήθη νὰ ἐμπεδύσῃ τὰ δικαιώματά της, ἡ ναυτικὴ ὑπεροχὴ μὲνιτρόπον τινὰ ὡσανεὶ ἀφωπλισμένη, καὶ τοιαύτη ἔσεται ἐν ὅσῳ δὲν θὰ δύνηται νὰ ἐξασκῆ τὸ κράτος της, εἰμὴ ἐντὸς τῶν κυανῶν

(1) Τὴν πρὸ πενταετίας δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ Revue des Deux Mondes ἐμβριθεστάτην ταύτην πραγματείαν τοῦ κ. Jurieu de La Graviere μεταγλωττίσαμεν ἕκτοτε διὰ τὴν ἀμίμητον περιγραφὴν τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ναυμαχιῶν, δημοσιευομένη δὲ σήμερον μετὰ παραθέσεως τῶν χωρίων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀφ' ὧν ἠρύσθη τὰς πληροφορίας ὁ ἀντιναύαρχος, καὶ διὰ τὸν ἄνω λόγον καὶ διότι αἱ ἕκτοτε παρὰ τοῖς ναυτικοῖς κράτεσι τῆς Εὐρώπης διεξαχθεῖσαι δοκιμαὶ ἀπέδειξαν ὀρθοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ πεκαυμένου ἀντιναύαρχου καὶ ἐδικαίωσαν τὰς προρρήσεις του.

ὕδατων. Ἴδου διατὶ τὰ πρόσφατα συμβάντα ἔθηξαν ἐν ἀμφιβάλλῳ τὸ λυσιτελεῖς τῆς προωρισμένης ἵνα ἀμέσως καὶ διὰ τῶν μέσων αὐτῆς ῥόνων συντελέσῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀμυναν ναυτικῆς δυνάμεως. Ἄς σκεφθῆ τις πλὴν τούτων τὰς ὀφελείας, ἃς ἤθελεν ἀρυσθῆ μεγαλοφυῖα, οἷα ἡ τοῦ Α΄. Ναπολέοντος, ἐκ στολίτικο ὁμοίου τοῦ τῆς Βουλὸννης, ἐν τοῖς διαφόροις πολέμοις, οἵτινες ἀπὸσχόλησαν τὸν αἰῶνα τοῦτον, ἂν αἱ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Μάγχλης πηγήσῃται κανονισμοὶ ἦσαν προμηθευμένα δι' ἀτμομηχανῶν, ἀντὶ νὰ κινῶνται, ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Σεμφράμιδος καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, διὰ τῆς προσωπικῆς τῶν θραχίωνων ἐνεργείας; Ὁ κόσμος ἔμεινε ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ἢ γῆ κινεῖται τὴν σήμερον ταχέως, μολοντὶ δὲ δυστροπὰ τινὰ πνεύματα δυνατὸν νὰ ἐμπέσωσιν εἰς πειρασμόν, πιστεύοντα ὅτι αὕτη κινεῖται ἀντιστρόφως, ἐντούτοις ἔσμεν ὑποχρεωμένοι νὰ συμμερισθῶμεν τὴν ταχύτητα τῆς πορείας της.

Ἐν ἀρχῇ ὑπῆρξε κωπήλατον μόνον ναυτικὸν μετὰ τινῶν ἀσημάντων τροποποιήσεων τὸ ναυτικὸν δὲ τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε χιλιστηρίδας διότι καὶ αὕτη μόνη ἢ ἐφεύρεσις τῆς κώπης ἦτο μέγα βῆμα πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῆς ναυτικῆς τέχνης. Μετὰ τοιαύτας προόδους ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀναπαύεται, ἂν μὴ δὲ νέα ἀνάγκη παρουσιασθῆ, ὅπως ὤθησῃ αὐτὴν βιαίως εἰς νέας προσπαθείας, ἐξακολουθεῖ ἀναπαυομένη εὐαρέστως ἐπὶ τοῦ ἀποκλήματός της. Οἱ ἀρχαῖοι ἔσχον, ὡς ὁ μεσαιῶν τὰς κόλλας καὶ μακρὰς ναῦς των, τὰ ἰστιοφόρα καὶ κωπήλατα πλοῖά των. Διὰ τὴν ἐμπορίαν ἠρέσθησαν εἶς τι ἀναλόγον πρὸς τὴν σινικήν θᾶριν· διὰ τὴν πειρατείαν πλὴν καὶ τὸν πόλεμον συνηθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχωσι πλοῖα εὐστροφώτερα, ἢ ττον ἐξαρτώμενα ἀπὸ τῶν τοῦτου συγγῶν ἀτόπων ἰδιοτροπιῶν τῶν ἀνέμων. Τὸ τῶν λαῶν ἐνστικτὸν συνηντήθη, χωρὶς οὗτου νὰ συνεννοηθῶσι πρὸς ἀλλήλους· οἱ Πελασγοὶ ἐναυπήγησαν τὰς πεντηκοντόρους των, οἱ Πολυνήσιοι τὰ μονόξυλάτων. Οἱ Πολυνήσιοι πλεονεκτοῦσι τῶν λοιπῶν λαῶν, προκειμένου περὶ χρησιμοποίησεως τῆς ναυσιπόμπου αὔρας· οἱ

μεγάλοι σκύφοι τῶν ἵπτανται ἀληθῶς ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τὰ ἀντενόμενοι ἐπ' αὐτῶν μετ' ἀσφαλείας

νήσους διακείμενας νὰ βασιλεύσωσιν ὀλόκληρον τὴν φυλὴν· οὐδὲν ἀπλούστερον τῆς ἀντικαταστάσεως

Ἐν Κέρκυρ. τῆ 29/11 Ἰανουαρίου 1887.

Πρὸς τοὺς ἀξιότιμοις τοῦ « ΚΕΚΡΟΥΨ »
Συνδρομητάς.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἀρθέντων τῶν ἐμποδίων, ἐξ ὧν προήλθεν ἡ περὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν ἀταξία, τοῦτο θέλει ἐκδίδεσθαι τοῦ λοιποῦ τακτικῶς κατὰ τὴν 1ην καὶ 16ην ἐκάστου μηνὸς ἡμέραν.

Ἐλπίζοντες δὲ ὅτι θέλομεν τύχει συγγνώμης διὰ τὴν ἀκούσιον ταύτην ἑλλειψιν, διαβεβαιούμεν τοὺς τιμήσαντας ὑμᾶς διὰ τῆς ὑποστηρίξεώς των, ὅτι οὐδενὸς θέλομεν φεισθῆ, ὅπως βελτιώσωμεν τὸ περιοδικὸν ἡμῶν κατὰ τε τὴν ὕλην καὶ τὸ σχῆμα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

μυρήσας ἐκ τῶν ὑετῶν ὁ ποταμὸς κατέφευεν ἀμόρφους σωρείας ἐκρίζωθέντων κορμῶν, ἀληθεῖς

λάς γενεὰς ἀνθρώπων, ὅτε ἡ σπουδαία αὕτη πρόοδος ἐπετεύχθη. Τὸ νὰ κοιλανθῆ κορμὸς δέν-

μένων κλάδων διὰ δεσμοῦ, διὰ λύσγων τῶν βρύων. Τὸ ἐπινανται ἀκόπως νὰ αἰ εἰς τὸ νὰ ἐγκαύθουνσιν τοῦ ρεύμαζωσι διὰ τοῦ ἄχρου ὧν ἢ τὸν πυθμένα. ποταμοῦ· τὸ πρόκι ἀκανθωδέστερον. πὸ τῶν θαθέων ὑδάγωγος· τίνι τρόπῳ ε τὴν διεύθυνσιν, ; Οἱ ναυαγοὶ τῆς ἴτου. Πολὺ πρὸ τῆς ἢ ἄγριοι παρόχθιοι θησαν τοῦτου μετὰ κατιμαρὰν τῶν σχεδία ὀξεῖαι κατὰ ἴπημα διὰ τῆς κώπης ; ὀδοῦ των, οὐδὲν δὲ εἰλονος χάριτος καὶ Ἰπὸ πολλὰς ἐπόψεις προτιμητέαν τὴν καπηρετικῶν μας. Ἡ λανθίου, ὅπερ ἄλλως ἴα, ἐν μέγα προτέδυναν παρουσιάζουσι τὴν σχεδίαν ἐν τῇ ἐφεύρωσι τὴν παγπλέον νὰ μεταχειρίν δὲ τῆς χρῆσιν τῆς δὸς τι πτύου βραχυειρῶν χειρίζομένου, λιθάνου, ὡς ἡ τοῦ πρὸς πτύον ἄλωος. ; κορμὸς δένδρου ἐκοιτῆς νυκτὸς τῶν αἰνὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἷς κόλλοις της πολ-

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΤΩΝ Α

Υπό του Αντιναυάρχου
K. JURIEU DE L

A

H EN ΣΑΛΑΜΙΝ

Τὸ ναυτικὸν τοῦ μέλλου-
ντος, ὅσῳ ὀλίγον καὶ ἀν-
θυλοῦται πρὸς τοῦτο αἰ-
λίαν ξηνοφανῆς ἐπάνοδο.
Παρὰ τοὺς κολοσσοὺς εὐ-
τοὺς ἀπείρως σμικροὺς
θέλουσιν ἔχει ὡς σκοπ-
θαλασσῶν, τὴν περιφρο-
σῶν, τὴν ἀπόκρουσιν ἐ-
δὲ στολίτικοι θέλουσιν ἐ-
κῶν παραλιῶν. Οἱ στα-
ἔχει δύο τρόπους ἐνεργε-
θίσεων ἢ δι' ἐπιθέσεων
τὴν τακτικὴν τῶν πεν-
καινῶν ἢ κατὰ τὴν τῶν
τῶν ἐπακτροκελήτων (ἢ
τῶν ἐνετικῶν κατέργι-
τοχῇ ἔδωκε τοῖς Ἀγγ-
τρῆσιν αὐτοῖς νὰ ἐξο-
ποντοκρατορίαν ἀφ' ἡ-
ρύπη ἐκαλύφθη ὑπὸ
ἀφ' ἧς ἢ οὐδετέρα νο-
δώση τὰ δικαιώματα
μένει τρόπον τινὰ ἐ-
ποιαύτη ἔσεται ἐν
σχῇ τὸ κράτος τῆς

(1) Τὴν πρὸ πεντι-
Revue des Deux M
πραγματεῖαν τοῦ κ.
γλωττίσασμεν ἔκτοτε δ
ἀρχαίων ἑλληνικῶν
μερον μετὰ παραθέσι-
συγγραφῶν, ἀφ' ὧν ἡ
ναύαρχος, καὶ διὰ τὸν ἀνω κορυ-

πρὸς τοὺς ναυτικούς κράτες τῆς Εὐρώπης διεξαχθεῖ-
σι δοκιμασίαι ἀπέδειξαν ὀρθοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ
πεπαιδευμένου ἀντιναυάρχου καὶ ἐδικαίωσαν τὰς
προρρήσεις του.

ὕδατων. Ἴδου διατὶ τὰ πρόσφατα συμβάντα
... πρὸς τὴν λυσίτελές τῆς προῦρι-

νήσιοι τὰ μονόξυλάτων. Οἱ πολυπλοῦς
νεκτοῦσι τῶν λοιπῶν λαῶν, προκειμένου περὶ
χρησιμοποίησεως τῆς ναυσιπόμπου αὔρας. οἱ

μεγάλοι σκύφοι τῶν ἵπτανται ἄληθῶς ἐπὶ τῶν
ὕδατων, τὰ ἀντενόητοι ἐπ' αὐτῶν μετ' ἀσφαλείας
καὶ εὐχερείας ὄλωσ ἀγνώστου εἰς τὰ πλοῖα τῆς
ἀρχαιότητος, οὐδόλωσ δὲ ὑποδουλοῦνται, ὡς αἱ
τοῦ βορρᾶ δράκαιναί, εἰς τοὺς συμπαρασύροντας
αὐτοὺς ἀνέμους. Τὸ ἰστίον αὐτῶν προσβαλλόμε-
νον ἐκ τοῦ πλαγίου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διασώζει
τὴν ἐνεργεῖάν του, ἢ μόλις μέρος τι ἀπόλλυσι τῆς
ἰσχύος τῆς. Ὁ ἄγχιος πλὴν τῆς Ὠκεανίας φω-
ρᾶται ἀμέσως ὑποδέεστος, ὅταν ἀποπειραθῇ
νὰ προχωρήσῃ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν βραχιόνων
ἐπὶ ἀκίνητου θάλασσης. Ἡ κόπη, ἢ ποιεῖται
χρησιν, τίπτει τὴν θάλασσαν δι' ἐσπευσμένων
ἐμβυθίσεων ἢ κόπη, λαμβάνουσα ἔρεισμα τὴν
θάλασσαν, ὡθεῖ πρὸς τὰ πρόσω τὸν σκύφον
μεθ' ἀπάσης τῆς δυνάμεως τοῦ μοχλοῦ.

Ἡ ποταμοπλοῖα θὰ προηγήθη κατὰ πολλοὺς
αἰῶνας τῆς θαλασσοπλοῖας. Τὰ ἄθλια ἀποκεκλη-
ρωμένα ὄντα, τὰ περιπλανώμενα παρὰ τὰς ἀκτὰς
τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, δὲν εἴ-
χον ἔτι τολμήσει ν' ἀντιμετωπίσωσι τὴν ὄργην
τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ ἤρκοῦντο εἰς τὸ νὰ συλλέγωσι τὰ
ὑπὸ τῶν τρικυμιῶν ἐκριπτόμενα ὄστρακόδερμα
ἐπὶ τῆς παραλίας, ἢ ν' ἀποσπῶσιν αὐτὰ ἀπὸ
τῶν βράχων, ἐφ' ὧν τὰ μαλάκια προσκολλῶνται.
Αἱ παραλίμνιοι φυλαὶ καὶ αἱ παραποτάμιοι
εὐρον ἐν τῷ ἐξοκελίαντι ἐπὶ τῶν κυμάτων νορ-
μῶ μέσον εὐκόλου μεταφορᾶς. ἐν δὲ τῷ πυκνο-
φύλλῳ κλάδῳ τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἄνεμον ἀνα-
πετασθὲν ἰστίον. Καὶ μή πως δὲν βλέπομεν ἔτι
τοὺς σκύφους τῆς Ὠκεανίας ὀλισθαίνοντας οὕτω
καθ' ἐκάστην διὰ μέσου τῶν κοραλλίων; Τὸ δάσος
τοῦ Δουνσινᾶς ἐκινήθη ἄόρατος δύναμις ἀποσπᾶ
αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων,
οἱ φορμοὶ, αἱ ταπᾶς, τὰ λελεπτυσμένα δέρ-
ματα προηγήθησαν πολὺ πιθανῶς τῶν εὐχει-
ριστοτέρων ἐκ λίνου καὶ κανάθου ὑφασμάτων.
Ἡ δυσκολία δὲν ἐνέκειτο λοιπὸν εἰς τὸ ν' ἀνα-
πτύξωσι τὰς πτέρυγας τοῦ Ἰκάρου, ἀλλ' εἰς τὸ
νὰ τολμήσωσι ν' ἀναπτύξωσι ταύτας ἐν ἀναπε-
πταμένη θάλασση. Ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου
εἰς τὴν σχεδίαν ἢ ἀπόστασις εἶναι μικρά. Πλημ-
μυρήσας ἐκ τῶν ὑετῶν ὁ ποταμὸς κατέφερεν ἀ-
μόρφους σωρείας ἐκρίζωντων κορμῶν, ἀληθεῖς

νήσους δυαμένας νὰ βιάσασωσιν ὀλόκληρον τὴν
φυλὴν ὀυδὲν ἀπλούστερον τῆς ἀντικαταστάσεως
τῶν ριζῶν τῶν συμπεπλεγμένων κλάδων διὰ
τοῦ προχειροτέρου ἐλαχίστου δεσμοῦ, διὰ λύσγων
ἢ κληματίδων, δι' αὐτῶν ἔτι τῶν βρύων. Τὸ ἐπι-
πλέον τοῦτο ἀνάχωμα δύνανται ἀκόπως νὰ
διευθύνωσιν, ἐνόσῳ ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ ἐγκα-
ταλείπωσι τοῦτο εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύμα-
τος, ἐνόσῳ δύνανται νὰ ἐγγίξωσι διὰ τοῦ ἄκρου
σκόλοπος μίαν τῶν δύο ὀχθῶν ἢ τὸν πυθμένα.
Ἵπερβῆτε τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ· τὸ πρό-
βλημα καθίσταται πάραυτα ἀκινήτω δέσπορον.
Ἡ σχεδία ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν θαθῶν ὕδα-
των ἀποκαθίσταται δυνάμην ἀνάγωγος· τίνοι τρόπον
θελομεν τὴν διατηρήσει πρὸς τὴν διεύθυνσιν,
ἢν θέλομεν νὰ τηρῶμεν; Οἱ ναυαγοὶ τῆς
Μεδοῦσης ἀπέστησαν τούτου. Πολὺ πρὸ τῆς
ἀνακαλύψεως τοῦ Καβρᾶλ οἱ ἄγριοι παρόχθιοι
τοῦ Νέου Κόσμου ἀπεπειράθησαν τούτου μετὰ
πλείονος ἐπιτυχίας. Αἱ κατιμαρᾶν τῶν
ἀκτῶν τῆς Βρασιλίας εἰσὶ σχεδία ὀξεῖαι κατὰ
τὰ δύο πέρατα· ἐν μόνον κτύπημα διὰ τῆς κόπης
ἐπαναφέρει ταύτας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ των, οὐδὲν δὲ
πλοιάριον ῥίπτεται μετὰ πλείονος χάριτος καὶ
ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς ἡΐονος. Ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις
ἠδυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν προτιμητέαν τὴν κα-
ταμαρᾶν τῶν χαλανθίων ὑπηρετικῶν μας. Ἡ
σχεδία κέκτηται ἐπὶ τοῦ χαλανθίου, ὅπερ ἄλλως
τε εἶναι ἀπλῶς κολιχὴ σχεδία, ἐν μέγα προτέ-
ρημα, αἱ ῥηγιμῖνες οὐδένα κίνδυνον παρουσιάζουσι
δι' αὐτὴν. Ὅπως ὠθήσωσι τὴν σχεδίαν ἐν τῇ
ἀνοικτῇ θαλάσῃ ἐδέησε νὰ ἐφεύρωσι τὴν παγα-
καί, διότι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ μεταχειρί-
ζονται τὸν σκόλοπα, ἠγνόουν δὲ τῆς χρῆσιν τῆς
κόπης. Ἡ παγκαὶ εἶναι εἰδὸς τι πτύου βραχυ-
λάθου, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν χειριζομένου,
ὀμοιάζει δὲ πρὸς πτύον κλιθάου, ὡς ἡ τοῦ
Ὀδυσσεὺς κόπη ὀμοιάζει πρὸς πτύον ἄλωος.

Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ πρῶτος κορμὸς δένδρου ἐκοι-
λάνθη περικαλύπτεται ὑπὸ τῆς νυκτὸς τῶν αἰ-
ῶνων· ἐντούτοις δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι
ἡ γῆ εἶχεν ἤδη δεχθῆ ἐν τοῖς κόλποις τῆς πολ-
λὰς γενεᾶς ἀνθρώπων, ὅτε ἡ σπουδαία αὕτη
πρόδοδος ἐπετεύχθη. Τὸ νὰ κοιτανθῇ κορμὸς δέν-

δρου διά θραύσματος λίθου δὲν εἶναι μικρὸν ἔργον· αὐτὸς ὁ χαλκός, αὐτὸς ὁ σίδηρος δὲν καθορθοῦσι τοῦτο χωρὶς ἀμβλυθῶσι. Γνωστὸν ἔστι μεθ' ὅποιας ἐμφάσεως ὁ Ὅμηρος ἀπαγγέλλει τὰς λέξεις κοῖλαι νῆες· ἐν αὐταῖς ἐνυπάρχει ὡς τις μεμακρυσμένη ἀπήχιστος συγκινήσεως, ἠνένεποίησεν ἢ ἐμφάνισεν τοῦ πρώτου μονόξυλου. Αἱ διὰ δερμάτων περικεκαλυμμένα ἱεῖναι κάλαθοι, αἵτινες κατέπλεον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου (1), τὸν Εὐφράτην, αἱ ἐκ βαμβοῦ σχεδίαι, ὑφ' ὧν προσεβλήθησαν ἐν τῷ Ἰνδῷ τὰ πλοῖα τῆς Σεμιράμιδος, οὐδέποτε ἤθελον ἀνοίξει εἰς τοὺς ἀνυπομονοῦντας λαοὺς τὸν ἀπείρονα πόντον. Ἐπὶ τοῦ κύλλου κορμοῦ δύναται τις νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀκτῶν εἰς τὰς παραλλίας τῆς Φοινίκης, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν τῆς Δανιμαρκίας εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Σηκοάνα, ἀπὸ τῶν Ἰαπωνικῶν νήσων εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ὁ συμβῆσται δὲ καθ' ἣν ἡμέραν τὸ μονόξυλον, σχηματίζομενον ἐκ συνηρμοσμένων σανίδων, θέλει διπλασιασθῆ, τριπλασιασθῆ, τετραπλασιασθῆ τὰς διαστάσεις! Ὅταν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ναύτης, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, δὲν ὑποχρεῶται πλέον νὰ σκάπητῃ τὸ ὕδωρ, ὡς ἄγονον ἀνασκαπτομένην γῆν, ὅταν, ὁσάκις τὸ σῶμα του ὑπιάξῃ, βλέπῃ τὴν λέμβον του ὀλισθαίνουσαν καὶ φεύγουσαν διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν νευρωδῶν του βραχιόνων, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συλλάβῃ ἀμέσως τὸ αἶσθημα τῆς δυνάμεως, ἢ κέκτηται. Τὸ γένος τοῦ Ἰάφεθ ἐκράτησε τῆς γῆς. «Πήξατε κόπην ἐπὶ τοῦ τάφου μου, ἵνα οἱ ἐπελευσόμενοι μέμνηται μου» (2)! Ἰδοὺ εὐχὴ καὶ

(1) Τὸ δὲ ἀπάντων θαῦμα μέγιστόν μοι ἔστι τῶν ταύτην, μετὰ γε τὴν πόλιν αὐτήν, ἔρχομαι φράσεων· τὰ πλοῖα αὐτοῖσι ἔστι, τὰ κατὰ τὸν ποταμὸν πορευόμενα ἐς τὴν Βαβυλῶνα ἔοντα κυκλοτερέα, πάντα σκύτινα· ἐπεὶ γὰρ ἐν τοῖσι Ἀρμενίοισι, τοῖσι κατύπερθε Ἀσσυρίων οἰκημένοισι, νομέας ἱεῖς ταμώμενοι ποιήσονται, περιτείνουσι τοῦτοισι διφθέρας στεγαστρίδας ἐξωθεν, ἐδάφους τρόπον, οὔτε πρύμνην ἀποκρίοντες, οὔτε πῶρην συνάγοντες, ἀλλ' ἀσπίδος τρόπον κυκλοτερέα ποιήσαντες (Ἡροδότου Α'. 194).

(2) Σῆμα τ' ἐμοὶ γεῦσαι πολιτῆς ἐπὶ θινὴ θάλασσος Ἀνδρῶς δυστήνοιο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Ταῦτα τέ μοι τελέσαι, πῆξαιτ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν, τῆμ καὶ ζωῶς ἔρσσον ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.

Ὀδυσσεύς Α. 75.)

του, θαλασσοπόρου ἀπαλλαγέντος τῆς δουλείας του ἀνέμου, ἐπισταμένου ὅτι ἔχων καλὴν ἐκ μελίας ἢ φηγῶν κόπην, δὲν ἐξαρτᾶται τοῦ λοιποῦ εἰμὴ ἐκ τῆς ἰσχύος τῶν μυῶν του καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς μεγαλοφυχίας του. Ὅποια ἐντοσούτῃ συγκίνησις ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῆς παραλλίας εἰς τὴν ἑτέραν! Ἡ Ἰὼ οἰστραδίνητος δὲν παρεφέρθη μετὰ μέζονος μανίας. Διὰ τοῦ περιφρονουμένου βδελχτοῦ τῶν κυμάτων πανταχόθεν ὤρμουσιν «ἄρπαγες, ἰκέτιδες» (1). Οἱ μὲν μεταβαίνουσι πρὸς ἐπιδίωξιν λείας, αἱ δὲ πρὸς εὔρεσιν ἀσύλου. Αἱ ἔρημοι παραλλία κατοικίζονται, αἱ ἀκμάζονται πόλεις ἀπομακρύνονται· ἢ παραλλία δὲν εἶναι ἀσφαλῆς δι' αὐτάς. Ἡ πειρατεία περιτρέχει ὡς δέσποινα, ἐπεκτείνουσα τὸ κράτος τῆς μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῶν τότε γνωστῶν ὠκεανῶν. Οἱ ναῦται ἐκεῖνοι, αἱ οἱ ὑπὸ τοὺς λευκοὺς χιτῶνάς των μελανόχροοι» (2), οἷτινες σχίζουσι τὰ κύματα, διασπείροντες τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν τρόμον ἐνώπιόν των, δὲν εἰσιν, ὡς θὰ ἐνόμιζέ τις, οἱ πολεμισταὶ τῶν Βέτις ποιῶντες ἐπιδρομὴν ἐπὶ τῶν ἀκμάντων ὑδάτων τῶν Τογκᾶς· εἶναι ἢ κτηνώδης καὶ κατηραμένη γενεὴ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου· «Ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν πλοίων των, ἰδοὺ τοὺς φερομένους ὑπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς ἐκδικησίαν του» (3). Ἐλευσεται καὶ τῶν Πελασγῶν ἡ σειρά. Πλέον τῆς μιᾶς αἰματηρᾶς ναυμαχίας συνεκροτήθη παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Συρίας, πρὶν ἢ ὁ στόλος τοῦ Ἀγαμέμνωνος ἐκκινήσῃ κατὰ τῆς Τρωάδος.

Ἡ Ἑλλάς ἐσιδηροφόροι τότε, οἱ κάτοικοι τῆς ἐνησχολοῦντο ἔνοπλοι εἰς τὰ ἔργα των, διότι αἱ κατοικίαι ἦσαν ἄνευ ὑπερασπίσεως καὶ αἱ συγκοινωνίαι ὀλίγον ἀσφαλεῖς (3). Πρῶτον τὰ ἦθη

(1) Οὐδεὶς κάλλιον τοῦ Αἰσχύλου, ἐν τῇ τραγωδίᾳ του Ἰκέτιδες παρέστησε τὴν συγκίνησιν τῶν πολυταράχων ἐκείνων χρόνων.

(2) Ἄνδρες ναῖοι μελιχχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων (Αἰσχύλου Ἰκέτιδες).

(3) Ἐχοντες κτανώπιδας νῆας. Ἐξῶλές ἔστι μάργον Αἰγύπτου γένος, μάχης τ' ἀπλήστον (κύθθεν.)

(4) Πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλάς ἐσιδηροφόροι, διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκίσεις, καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς πρὸς ἀλλήλους ἐφόδους (Θουκυδίδης, Προσίμιον).

ἨΘΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου Ε. ΓΑΓΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Α'.

Τὴν πρὸς τὸ εὔ εἶναι ἀπληστίαν τοῦ ἀνθρώπου κατελόγησαν ἠθικολογοὶ τινὲς μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν πονηρᾶς αὐτοῦ μάλλον ἢ ἀγαθῆς φύσεως.

Καθ' ὅσον ἐκφέρεται κατὰ τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας ἢ αὐστηρὰ ἐκείνη κρίσις, δυσκόλως δύναται τις νὰ τὴν ἀναίρεσῃ· διότι ἡ υπερβολικὴ πρὸς ὕλικὴν εὐμερίαν δίψα εἶναι τφόντι ἢ χορηγοῦσα πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐνασχόλησιν τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, προφανὲς δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς προξενούμενον κακὸν εἰς τῶν κοινωνιῶν τὴν ἀγαθὴν σύνταξιν καὶ συντήρησιν.

Γινώσκομεν δ' ἄρ' ἑτέρου ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ὑπῆρξαν πολλοὶ μὴ ἀνεσθέντες εὐδ' εἰς αὐτὸ τὸ ὑπατον ἀξίωμα τοῦ Βασιλέως ἢ Τυράννου, καὶ ἐπιδιώξαντες τὰς δάφνας τοῦ Κοσμοκράτορος, καὶ τὰς τιμὰς τῶν Ἡμιθέων καὶ δὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ δὲ, πραγματευθέντες ἐν προηγουμένοις φυλλαδίοις τὰ περὶ ἰσότητος ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ νόμου, κατεφέρθημεν ἐν ἐπιλόγῃ πολὺ κατὰ τοῦ κυριεύοντος πυρετοῦ πρὸς τὸ χρηματίζεσθαι ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὅπωςδῆποτε, πυρετοῦ κολλητικῶς, ὑπομινησκότος τὴν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Φαραῶν τελομένην ὄρχησιν περὶ τοῦ χρυσοῦ Μόσχου, καὶ ἕνα μόνον Δαίμονα ἐξυπηρετοῦντος, τὸν ὑποσκάπτοντα τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς τάξεως.

* *

Ἄλλ' ὅμως ὅσον κατακριτέα ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, τοσοῦτον χρήσιμος καὶ σπουδαιότατη ἀποβαίνει ἡ τάσις ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ ἀλλοτρίᾳ ὑψηλοτέρᾳ ἐποψίν διερευνομένη.

Ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι μόνον μέλος τῆς κοινωνίας ἀλλήλεγγυον· δὲν ἔχει καθήκοντα καὶ δικαιώματα πρὸς μόνην τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὸν πλησίον του. Ὡς τέκνον τῆς φύσεως, ἔχει

τῶν Ἀθηναίων ἡμερώθησαν· ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μίνως συνετέλεσεν ἐν μέρει εἰς τοῦτο· παρεδέξαντο οὗτοι τὸν λιγὸν χιτῶνα καὶ τὸν ἐπὶ τῆς κόμης τέττιγα (1). ὁμοιοὶ ὅλως πρὸς τοὺς νησιώτας ἐκείνους τῶν Λοῦ-Τσχοῦ, ὧν ἡ ἀτάραχος μακαριότης ἀπέσπα τῷ 1820 δάκρυα κατανύξεως ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πλοιοῦρχου Βασιλείου Χάλλ. Οἱ Λοκοροὶ Ὁζόλοι, οἱ Αἰτωλεῖς, οἱ Ἀκαρνανᾶνες ἐξηκολούθουν νὰ ὦσιν εἰ Μαυρεθούσιοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οὐδόλως ἀπέθετον τὰ ὄπλα των, οὔτε ὅπως κατακλιθῶσιν, οὔτε ὅπως εὐχηθῶσι (2). Ὁ κόσμος καθ' ἀπάσας τὰς ἐποχὰς παρρουσιάζει ἡμῖν λαοὺς ἐν τῇ νηπιότητα αὐτῶν, ἔθνη ἢδη ἐφοῖθα καὶ πολιτισμοὺς παρηκμακότας. Χωρὶς νὰ ἀνασκάψωμεν τοὺς τάφους, χωρὶς νὰ ἐκχῶσωμεν τὰ κεχωσμένα ὑπόγεια, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν Πολυνησίαν περὶ τῆς ἱστορίας τῶν Ἑλλήνων, Νορμανθῶν, Σκυθῶν ἢ Σαρακηνῶν πειρατῶν· αὐτὴ δὲ θέλει μας παρουσιάσει πάντα τοὺτους ζῶντας. Οἱ Σαρακηνοὶ ἐντούτοις, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος, ἐχρῶντο μεγάλους πλοίοις, βαρέσι καὶ βραδύσιν, οἱ δὲ Σκύθαι μικροτέροις καὶ ἐλαφροτέροις, δι' ὧν κητήρχοντο τοὺς ποταμούς, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸν Εὐξείνου. Εἰς τοῦτο κεῖται ἅπαντα ἡ διαφορὰ. Ἡ ἱστορία τῆς πειρατείας, εἴτε κεχαραγμένη ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Νορβηγίας ἢ ἐπὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ γρανίτου εἰς τὰ ἀμμόδη τοῦ Νεῖλου στόματα (3), εἴτε συνειλεγμένη ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν ἱστορικῶν, εἴτε διασωθεῖσα εἰς τὰς Πολυνησιακάς παραδόσεις, εἶναι πανταχοῦ ἢ αὐτὴ.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

(1) Ἐν τοῖς πρώτοις δὲ Ἀθηναῖοι τὸν τε σίδηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένη τῇ θιαιτῇ ἐς τὸ τρυφερότερον μετέστησαν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος, ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοὺς ἐπέκυσαντο φοροῦντες καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλων ἀνακούμμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. (Θουκ. Προσίμ.)

(2) Καὶ συνήθη τὴν δίαιταν ἐποιήσαντο, ὡς περ οἱ βάρβαροι (Θουκ. Προσίμ.).

(3) Ἀπὸ προστομίαν λεπτοψαμάθων Νεῖλου (Ἰκετ. Αἰσχύλου).

πρὸ πάντων ἀτομικότητα, προικισθεὶς μεθ' οὐλή-
σιν καὶ ἐλευθερίαν, δι' ὧν διακρίνεται πάντων
τῶν ἄλλων ζώων, καὶ μεθ' ὅσιν μεγάλην ἐγωΐ-
σμοῦ, ὀδηγούσας πρὸς τὴν αὐτοσυντήρησιν· τὰ
ἔξοχα δὲ ταῦτα δῶρα τῷ ἐδόθησαν ὑπὸ ἑνὸς ὄρονι:
τὸν τῆς ἀενάου δράσεως.

Καθὼς τὰ λοιπὰ κτίσματα, ἔχει καὶ ὁ ἄνθρω-
πος, ὡς ἄτομον, τὴν διαγεγραμμένην τροχίαν
τοῦ περι ἕν κέντρον, τὸ τῆς ἰσορροπίας—συνώ-
νυμον τῆς ἀπολύτου τελειότητος.

Ἐλκυσόμενος ἀκαταπαύστως πρὸς τὸ κέντρον
καὶ ἀπωθούμενος ἀπ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου, κατὰ τοὺς
ἀπαραγράπτους νόμους τῶν ὄντων, εἰκονίζει
ζωηρότατα τὴν πάλιν περι τῆς ζωῆς, τὴν οἰ-
κονομίαν ἐν γένει τῆς φύσεως, ἥτις συνίσταται
εἰς τοῦτο, ὅτι ἐπιβάλλεται ἐπὶ ποινῇ θανάτου
ἢ θράσει πρὸς ἕν τέλειον ἀπρόσιτον,

Ἐγκρίεται λοιπὸν ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου
να μὴ θεωρῆ ποτὲ ἑαυτὸν τελείως εὐτυχῆ·
ἂν παρασταθῆ εἰς πλειοτέρας τῶν μέχρι τοῦδε
ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων· ἂν ἴδῃ ἑαυτὸν
καὶ τοὺς ὁμοίους τοῦ πλουσιωτάτου ὑλικῶς καὶ
εὐήμερου ἠθικῶς, θὰ ζητῆ πάντοτε τελει-
ότερόν τι.

Ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο πρὸς τὰς πλατωνικὰς
ψυχάς, αἵτινες στρεφόμεναι ὑπὲρ τὰ κύπελλα
ἀθανάτων ἰδεῶν, βυθίζουσι τὰ θλίμματα τῶν
εἰς ὑψηλότερα τοῦ οὐρανοῦ στρώματα, πρὸς
συναπάντησιν θειοτέρων οὐσιῶν.

* *

Τὸ περιέργον καὶ σταθερὸν τοῦτο φαινόμενον
εἶναι τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἐλατηρίων, εἰς τὰ
ὅποια ὀφείλομεν τὴν ὅσημέραι αὐξοῦσιν πρόοδον
τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὴν ἐλπίδα μεγαλειτέρας
αὐτῶν ἀναπτύξεως.

Γνωστὸν δὲ ὅτι ἡ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐνδιαφέ-
ρουσα τὸ ἄτομον ἐπιστήμη εἶναι ἡ περὶ τὸ δίκαι-
ον ἀσχολουμένη· διότι ἡ δικαιοσύνη, συγκεφα-
λαιούσα διὰ τὸν ἄνθρωπον τὰς ἀρετὰς πάσας,
εἶναι ὅ,τι διὰ τὰ ἄλλα κτίσματα ὁ νόμος τῆς
βαρύντητος, ἡ ἀκριβὴς τήρησις τοῦ ὁποίου συγ-
κρατεῖ τὴν ζωὴν, τὴν ἁρμονίαν τοῦ σύμπαντος.

Σπουδαίοντα εἰσὶν αἱ ἐπιστήμαι καὶ χρησι-
μώταται αἱ τέχναι· πᾶσαι ἀποκτῶνται ὁμοῦς διὰ

τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς παιδείσεως, καὶ οὐχὶ
ὑπὸ πάντων.

Τερπνὸν καὶ χρήσιμον τὸ συντέμνειν τὰς ἀπο-
στάσεις τοῦ οὐρανοῦ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου,
καὶ τὰς τῆς γῆς διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ τηλεφώνου·
ἀλλ' ὠφελιμώτερον καὶ ἀναπόφευκτον τὸ ἴστα-
σθαι ἐν ἰσορροπία ἐπὶ τῆς κινητικῆς μηχανῆς.

Πάντας ἐπιθυμοῦμεν ἀτομικῶς τὴν εὐδαιμονί-
αν καὶ πείνομεν ἀπαύστως πρὸς τὸ κέντρον τοῦτο
τῆς ἔλξεως, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτίνες ἔχουσι πολὺ
τὸ παρεμφερὲς πρὸς τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐπὶ
τῆς γῆς· ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐδαιμονί-
ας, ἡ ἁρμονικὴ αὕτη καὶ πλήρης ἱκανοποίησις τῶν
φυσικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν δὲν δύναται
να ἐπιτευχθῆ εἰμὴ, ἐὰν διατελώμεν ἐν ἁρμοδίᾳ
θέσει εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἡ-
λαθῇ ἐν ἴσῃ στάσει καὶ ἀποστάσει ἀπὸ τοῦ κέν-
τρον τῆς βαρύντητος.

Οὕτω δὲ ὄρων ὁ ἄνθρωπος δικαιούται να ὑπολο-
γίσῃ θετικώτερον τὰ τῆς ἐνημερίαστου καὶ να σκέ-
πτῃται ἀπληστότερον περὶ προόδου· ὀφείλων δὲ
να κανονίσῃ πρὸ παντὸς ἄλλου πράγματος τὰ πε-
ρὶ δικαιοσύνης, οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ ἱκανοποιεῖ
φυσικὸν ἔνστικτον· διὸ καὶ ἐξανίσταται, φυσικᾶ
ὄλως καὶ δίκαια πνέων μένει, κατὰ τοῦ ἀδικούν-
τος, ἐκείνου δηλονότι, ὅστις διαταράττει τὴν ἐπὶ
τὰ πρόσω πορείαν δι' ἀνοικεῖου ἐπὶ τῆς πλάστιγγ-
γος θέσεως.

* *

Τούτου ἕνεκα ἡ περὶ τὸ δίκαιον ἐπιστήμη
πρώτη ἐχειραφετήθη τῶν προλήψεων καὶ θαί-
νει ὄλον ἐν εἰς τελειοποίησιν· ἐντεῦθεν δ' ἐπίσης
ἐξηγεῖται, διατὶ αἱ θρησκείαι δὲν ἀκούσι πλέον
μόνοι εἰς τὴν διοίκησιν τῶν λαῶν, ὡς συμβαίνειν
εἰς τὰς ἀρχαίας κοινωνίας.

Ἀμετάβλητον καὶ δογματικὸν τὸ ὑπ' αὐτῶν
καθιερούμενον δίκαιον ἐπληττε τὸν ἄνθρωπον διὰ
στασιμότητα, ἥτις τῷ εἶναι ἀφόρητος κατὰ
τοὺς εἰρημένους νόμους τῆς ἀενάου δράσεως.

Ἀποκλειόμενος πάσης διερμηγνέυσεως τοῦ
δικαίου ἐκείνου καὶ στερούμενος τῆς ἐλευθερίας
χρήσεως τῶν δικαιωμάτων του, διετίλει εἰς ἀδρά-
νειαν ἀφύσικον, καὶ ὀφείλει ἐπὶ τέλους να

ἐννοήσῃ ὅτι τοιαύτην ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς
γῆς ἀτέλειαν δὲν ἀνέχεται ἡ σοφὴ δημιουργία.

Διὸ ἀρκετὰ ἐνωρὶς βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον
τραπέντα εἰς ἀπλουστέραν, ἢ ὡς φυσικὴν καὶ
ἀνεξάρτητον μέθοδον πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν
ἀνθρωπίνων δικαίων· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἱστορία τῶν
ἀρχαιοτέρων νομοθετῶν παραδίδει ἡμῖν θαμι-
αίαν ἀλλ' ἀπρόσκοπτον τὴν τάσιν πρὸς τὸ ἐξομοι-
ῶσαι τοὺς πολιτικούς καὶ φυσικούς νόμους.

Ὁ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων διαχειριζόμενος
νόμος, ὁ εἰς τοὺς Ἑβραίους συγχρόνως σχε-
δὸν ἀποκαλυφθεὶς, καὶ τὴν θρησκείαν μετὰ
τῆς πολιτικῆς ταυτίζων, λαμβάνει ἀμέσως, διὰ
μὲν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς θάσιν τὴν ἰσότητα,
παρ' Ἑλλήσι δὲ ὡς δικαιολόγησιν τὴν ἰσορρο-
πίαν τῶν ἀνθρωπίνων συμφερόντων, καὶ ἐξέρ-
χεται κατόπιν παρὰ Ῥωμαίους καὶ Βυζαντινοὺς
ἰσχυρώτατος διὰ τῆς ἐπωνυμίας Ratio profecta
a natura rerum: Lex naturae congruens:
παράφρασις τοῦ Κικέρωνος ἐκ τοῦ Ζηνωνείου
«Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, τοῦτό ἐστι
κατ' ἀρετὴν ζῆν».

Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ δικαίου καταγωγή ἐξετι-
μήθη παρὰ Ῥωμαίους τοσοῦτον ἀσφαλῶς, ὥστε
ἡ πνευματικὴ δύναμις ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους
συνεκεντροῦτο περὶ τὸ δίκαιον αὐτῶν, καὶ κα-
τέστησεν αὐτὸ θεμέλιον πάσης ἐθνικῆς καὶ
πρότυπον ἐσωτερικῆς λογικῆς ἀλληλουχίας.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝ ΔΙΑ ΕΠΡΑΣ

ὁ πὸ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΒΟΥΣΣΕΝΑΡΑ

ΚΕΦΑΛ. Α΄.

(Συνέχεια.)

Ὁ Μαξιμόφ ἀκούοντως καλῶς ἐξωγράφισε
τὸ τιμῆμα τῆς ὁδοιπορίας, ὅπερ διεξάγεται ἐπὶ
ἑμαξίων ἢ θόζκι. Διηγῆθη πῶς κατάδικοι, εἰς
τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὁποίων ὑπεβλήθη ἐν τῶν
μεταφορικῶν τούτων, ἀπεφάνθησαν ὁμοφώνως,

ὅτι ἦτο τὸ καταλληλότερον τῶν μέσων πρὸς
διαίωσιν τῆς βασάνου καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ
τῶν ὑποζυγίων.

Περὶ τῶν βαργκῶν, ἢ πλωτῶν εἰρκῶν,
ῤυμουλκουμένων ὑπὸ ἀτμοπλοίων, ἐν αἷς οἱ κα-
τάδικοι διανύουσι τὸ ἀπὸ Τιούμειν εἰς Τόμσκ
διάστημα, δυνάμεθα να βεβαιώσωμεν, ὅτι δὲν
εἰσι βεβαίως ἀνετώτεροι τῶν βόζκι.

Ὅσω ἐξείρετος καὶ ἂν ᾖ ἄληθως, ὡς ἀρχή,
ἡ ἰδέα τῆς συντομέσεως τῆς διαρκείας τῆς ὁδοι-
πορίας, ἢ ἐκτέλεισι αὐτῆς οὐδὲν δυστυχῶς ἄξιον
λόγου ἀποτέλεσμα ἐπαρουσίασεν, ὑπὸ τὴν ἐποψιν
τοῦλάχιστον τῆς ὑγιεινῆς, τοσοῦτω αἱ βάργκαι,
ἀληθεῖς κλωβοὶ γαλβανισμένου σιδήρου, κατέ-
στησαν φρικώδεις ἐστίαί μισμμάτων, ἐκ τῆς
ὑπερβολικῆς συσσωρεύσεως ἀνθρωπίνης σαρκὸς
ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῶν.

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, ἰδοὺ ἀφίκετο ἡ συνοδία τῶν
καταδίκων εἰς Τόμσκ, ἐνθα παραμένει ἡμέρας
τινάς. Οἱ κατάδικοι ἐγκαθειργνυνται ἐν ταῖς
φυλακαῖς καὶ μετὰ ταχύτητος διεξάγεται ἡ δι-
ακομή αὐτῶν εἰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπε-
χούσας ἐπαρχίας. Ἐκτοτε ἀρχεται ἀληθῶς ἡ
τρομακτικὴ ἐκείνη πεζοπορία, ἥτις δυνατὸν να
διαρκέσῃ δύο ὀλόκληρα ἔτη.

Μία τῶν συνοδιῶν τούτων, ἐμπιστευθεῖσα εἰς
τὰς φροντίδας τοῦ λοχαγοῦ Γιεμενόφ, ἐμπεφο-
ρημένου μᾶλλον ὑπὸ ζήλου ὑπερβολικοῦ πρὸς
τὴν ὑπηρεσίαν ἢ πεφωτισμένης ὑπὲρ τῶν εἰς
αὐτὸν ἐμπιστευθέντων μερίμνης, ἐξεκίνησε τὴν
πρωίαν τῆς 25 Νοεμβρίου τοῦ 1878 διεθυνο-
μένη εἰς Γιακούστ.

Ὁ λοχαγὸς, γέρων στρατιώτης, τραχυνοθεὶς
ἐκ τῆς διαρκούς θέας τῶν φρικαλεωτήτων τῆς
ἐξορίας, ἦτο, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἰδίως, πλέον
τοῦ συνήθους δύστροπος.

Τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν
δύο φυλακισμένοι, δυνηθέντες να διαλάβωσι τὴν
προσοχὴν του, κατώρθωσαν να δραπετεύσωσιν
ἐκ τῶν φυλακῶν τοῦ Τόμσκ καὶ να ματαίωσωσιν
μέχρι τότε ἀπάσας τὰς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν
προσπαθείας του.

Οἱ δραπέται ἦσαν δύο κατοργίνιε, καταδε-
δικασμένοι εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα διὰ θίου, οἱ-

τινες ἦσαν ἐνοχοποιημένοι εἰς νικηλιστικὴν συνωμοσίαν τρομάξασαν καὶ αὐτὸν τὸν Τσάρον· οὗτο δ' ἐπηύξανεν ἔτι μᾶλλον τὴν μαίναν τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἐακὼν ἄκων ὁ λοχαγὸς ἐδέησε νὰ ἐκκινήσῃ, καταλιπὼν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὸν παντοδύναμον Ἰσπραβνίκ, τὴν φροντίδα τῆς συλλήψεως τῶν δραπετῶν.

Ἡ συνοδία, ἀπολούσασα τῆς ἐν τῷ πρώτῳ σταθμῷ, ὅστις καλεῖται Σεμιλοῦξνοκ, κεκανονισμένης ἀναπαύλας, διηυθύνθη πρὸς τὸν δευτέρου, καλούμενον Ἰσχιμισκος, ὅτε ἀπεσταλμένος κατέφθασεν αὐτὴν καὶ ἐνεχείρισε τῷ ἀξιωματικῷ ὀγκώδη φάκελον, οὗ ἡ ἀνάγνωσις ἐφάνη ἐμπλήσασα αὐτὸν ἀγαλλιάσεως.

Ἡ ἐπιστολή, ἥτις ἐστέλλετο ὑπὸ τοῦ Ἰσπραβνίκ, ἀφώρα εἰς τοὺς δύο ὑπόπτου διαγωγῆς ὁδοιπόρους, ὧν ἡ ἐμφάνισις ἐν Τόμσκ συνέπιπτεν ἀκριβῶς μετὰ τῆς δραπετεύσεως τῶν καταδίκων.

Τὰ ἔγγραφα αὐτῶν ἦσαν ἄλλως τε ἐν τάξει, ἦσαν μάλιστα οὗτοι προμηθευμένοι μετὰ ποδαροζνάια τοῦ στέμματος. (1)

Ἐπειδὴ πλὴν οἱ δραπεταὶ συμφέρον ἔχουσι ν' ἀποφεύγωσι τὴν ἀνάμιξιν τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰ ἑαυτῶν, οὕτω εἰσὶ γενικῶς προμηθευμένοι μετὰ τῶν κανονικῶν ἐγγράφων.

Τέλος τὰ διαβατήρια τῶν δύο τούτων ὁδοιπόρων, οἵτινες παρίσταν ἑαυτοὺς ὡς Γάλλους, ἐφανεύουν, ὅτι οἱ κάτοχοι αὐτῶν κατέβαινον εἰς τὴν βορειοανατολικὴν ἐσχατιὰν τῆς Σιθηνίας.

Τοῦτο δὲ ἦν πλέον ἢ παράδοξον! . . . Γάλλοι, ὄντα κυρίως οἰκόβια, νὰ διέλθωσι τὴν ἀχανῆ ἤπειρον . . . ἐν καιρῷ μάλιστα χειμῶνος!

Οὗτοι ἔμελλον νὰ φθάσωσιν ἐντὸς σλίτας μετὰ τινος ὥρας, διότι ἡ συνοδία ὀλίγον τι εἶχε προπορευθῆ αὐτῶν.

« Ὁ λοχαγὸς ἄς φροντίσῃ, » οὕτω κατέληγε τὸ ἐμπιστευτικὸν ἔγγραφον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας.

— Ναὶ μὰ τὸν Θεὸν! ἐγὼ θὰ φροντίσω, ἐβρυχήθη ὁ γέρον στρατιώτης, ὅστις, ὡς ἤδη

(1) Ἐγγραφοὶ φέρον τὴν αὐτοκρατορικὴν σφραγίδα, δι' οὗ διατάσσονται οἱ σταθμάρχαι νὰ παρέχωσι τοῖς ὁδοιποροῦσι τοὺς ἀναγκαίους ἵππους.

εἶδομεν, δὲν ἀπώλεσε τὸν καιρὸν του καὶ ἐνήργησεν ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων τὴν σύλληψιν τῶν δύο ἀγνώστων, καθ' ἣν στείγῃ ἡ ἀλυσιεῖς εἰσῆρχετο ἐν τῇ κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Ἰσχιμισκός.

Ὁ ἄνθρωπος πιστεύει πάντοτε εἰς ὅ, τι ἐπιθυμεῖ· ὁ διοικητὴς ἐπομένως τῆς ἀλύσεως, μετὰ τὴν προανάκρισιν εἰς ἣν ὑπέβλεπε τοὺς φυλακισμένους, εἶχεν ἀρκετὰ τεκμήρια περὶ τῆς ταυτότητός των, ὅπως καταπνίξῃ τοὺς τυχόν παρουσιασθέντας δυσταγμούς ἐν τῇ οὐχὶ τοσοῦτω εὐθίκῳ συνειδήσει του.

Τεταραγμένοι ἔτι ἐκ τῆς παραδόξου ἀλληλουχίας τῶν συμβάντων, ἐνοχλούμενοι ἐκ τῶν ἀποτόμων μεταβιβάσεων ἀπὸ τῆς θερμότητος εἰς τὸ ψῦχος, βασανιζόμενοι ὑπὸ θανάσιμου ἀνησυχίας περὶ τοῦ μέλλοντος, ὠδηγήθησαν οἱ δύο ἄνδρες εἰς τὸν σταθμὸν.

Οἱ σταθμοὶ εἰσιν οἰκίσκοι ξύλινοι, περικλειόμενοι ὑπὸ ὑψηλῶν πασσαλωτῶν. Κείμενοι εἰς ἀπόστασιν 30 χιλιομέτρων ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐξορίστων ἀκολουθουμένης ὁδοῦ, χρησιμεύουσιν ὡς καταφύγιον τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων ἐν καιρῷ νυκτός.

Ὁ τοῦ Ἰσχιμισκός, ἀνεγερθεὶς πρὸ τριακονταετίας, ἀφ' οὗ ἀντέστη ἐπὶ μακρὸν κατὰ τῆς δυσκρασίας τῶν ἐποχῶν καὶ τῆς χρήσεως μυριάδων ἐξορίστων, κατσαθρῶθη ἀπὸ τῆς στέγης μέχρι τῶν θάβρων. Ἡ καλύπτουσα τὴν στέγην χιὼν πανταχόθεν κατασταλάζει ἐπὶ τοῦ θαπέδου ὅπερ τοιοῦτοτρόπως μετεβλήθη εἰς πραγματικὸν τέλμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνθλίβονται πεντακόσιοι δυστυχεῖς, ἀν καὶ αἱ διαστάσεις νῆς ἐλεεινῆς ἐκείνης κατοικίας ἦσαν προωρισμένοι ὅπως νόμον πεντήκοντα δέχωνται.

Κρυσθαίσης ἰσχυρῶς τῆς θύρας, αὕτη ἠνοήθη καὶ μεγαλόσωμος γέρον ἡμίγυμνος ἐφανίσθη.

— Σὺ εἶσαι ὁ στρατός; (1) ἠρώτησεν ὁ λοχίας.

— Ναὶ!

Ὁ λοχαγὸς πέμπει σοὶ τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους. Ἐπαγρύπνει ἐπ' αὐτῶν προσεκτικῶς.

Πρὸ πάντων πρόσεχε νὰ μὴ δραπετεύσωσι.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ἹΣΤΟΡΙΑ ΑἸΘΡΩΠΙΣΚΟῦ

ὑπὸ

ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΒΕΡΤ ΧΑΛΤ

Δ΄,

ΔΕΗΝΟΝ ΚΑΔΟΝ, ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΚΑΔΟΝ

(Συνέχεια.)

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ Τρεχάκης ἤρπασε τὸν Στέφανον ἀπὸ τῶν ὤμων, ἅμα ὡς τον εἶδε, ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου, ὅπερ ἐκλονίσθη, ἀνεπήδησε καὶ οὗτος καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου. Ἐξέκίνησαν!

— Τὸ ὄχημα ἐκρίζε πενήμιως, ὡς ἂν ἐκάλει πρὸς βοήθειαν, τὸ δὲ ζῶον ἔτρεχε ὡς ἀπλησιζόμενον, ὡς πλάσμα βαρυνθὲν τὴν ὑπαρξιν καὶ σπεύδον πρὸς τὸν θάνατον,

Μήλις ὅμως ἐξήλθε τοῦ χωρίου, ἐστάθη καὶ ἐδέησε νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν τὸ μαστίγιον.

Τὰ πάντα πλὴν εἰς μάτην ἡ Ψαρή ἐπὶ τρία λεπτὰ ἔμεγεν ἀκίνητος. Αἰφνης ὁ Τρεχάκης ἀνεπήδησε πάλιν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς, ἔτρεξε καλπάζων πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπως καταισχύνῃ ἀναμφιβόλως τὴν Ψαρήν, ἢ ἴσως παραφερόμενος ὑπὸ φαντασιώδους τινὸς ἵππου, ὃν ἐφαντάσθη ὅτι ἵππευσεν ἐν ταῖς ὀγειροπολήσεσιν αὐτοῦ, ἐν ᾧ τὸ ἐξητλημένον ζῶον καὶ τὸ μελαγχολικὸν ἀμάξιον ἔμενον ἀκίνητα, ὅπως κἀλλίον θαυμάσωσι τὸ θέαμα ἐκεῖνο,

Πάντοτε τροχάδην ἐπέστρεψε, παρῆλθε τὸ ἀμάξιον, ὡς ἂν ἐφευγε πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, καὶ αἰφνης ἀνεγείρας τὸ κάλυμμα, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ Στεφάνου, ὅστις, ἐνοκλάζων ἐπὶ σάκκου γεωμήλων, μεθ' ἐνὸς βραελίου μεταξὺ τῶν ποδῶν του παρπαλιόντος, ἀνέμενε τὴν ἐκθασιν τοῦ ἀγῶνος.

— Χά! χά! Ψαρή μου! χά!

Ἐκινήθη τέλος, ἀλλ' ἀμέσως ἐστάθη, ὁ δὲ Τρεχάκης ἠναγκάσθη εἰκοσάκις νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ γνωστὸν μέσον του, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς Ἀρμπιένην.

Ὅτε πλὴν ἀπέξευξαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυστοῦ Λέοντος, ἔμαθον ὅτι πρὸ πολλοῦ ὁ φίλος, ὁ καρραγωγεὺς τοῦ Σαντιλλῦ, εἶχεν ἀναχωρήσει.

Ἐν τῇ ἐλπίδι βεβαίως ὅτι ἤθελε καταφθάσει αὐτὸν, ἀνεχώρησεν ὁ ταχυδρόμος ὡς βέλος πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας, καταλιπὼν τὸν Στέφανον ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς τοῦ ξενοδοχείου.

Ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς· ἀμαξία διαφόρων εἰδῶν ἀδιακόπως εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο, πολλοὶ δ' ἵπποκόμοι ἐνησχολοῦντο περὶ αὐτάς.

Ἡ φιλαξενία τῆς γραίας Θωμασαῖν καὶ ἡ βραδύτης τῆς Ψαρῆς εἶχον συντελέσει εἰς τὸ ν' ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ κόπου ὁ ἀνθρωπάκης μας. Ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του, ὅτε ἡ βροχὴ, ἥτις ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐπεκρέματο, ἤρξατο νὰ καταπίπτῃ.

— Πά, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, πλήττων ἐπὶ τοῦ θυλακίου του, ἂν περάσω μίαν νύκτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος· αὐριον θὰ περιπατήσω κἀλλίον.

Ἀνάγκη πλὴν νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς κεχυρωμένης αἰθούσης, ἣν διέβλεπε διὰ τῆς κρυσταλλοφράκτου θύρας, τοῦτο δὲ οὐκ ὀλίγον ἐτάραττεν αὐτόν.

Διερχομένη τις ὑπηρέτρια, ἰδοῦσα αὐτὸν ἀκίνητον, τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως,

— Τί θέλεις;

— Θέλω νὰ εἰσέλθω.

— Εἰσελθε! Δὲν θὰ σε φάγουν,

Καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν.

Εἰσῆλθεν οὗτος, νομίσας ὅτι ἡ ὑπηρέτρια θὰ τὸν ἠκολούθει καὶ θὰ ὠμίλει ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὅταν ὅμως εἶδεν ἑαυτὸν μόνον ἐντὸς τῆς πολυτελοῦς αἰθούσης, ἐν τῷ μέσῳ τραπεζῶν παρ' αἷς ἐκάθηγτο κύριοι, καὶ ἐνώπιον ὠραίας γυναικὸς κεκαλυμμένης ὑπὸ μαργαριτῶν, δακτυλιδίων καὶ ταινιῶν, ἥτις καθημένη ἀνεργὸς ὀπισθεν τραπέζης, ἣν ἤθελε νομίσει τις ἐξ ἀργύρου, ἐφαίνετο ὡς ἡ βασίλισσα τῆς χώρας, ἐταράχθη.

Ἐντούτοις προχωρήσας, ἐζήτησε μετὰ φωνῆς ὑποπνευμολογίας ἕνα κοιτῶνα.

Μετά βλέμματος ἀνάσσης, ἡ βασίλισσα κατεμέτρησε τὸν ἀνθρωπάκην, καί, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, ἐπίεσεν ἐπὶ κωδωνίσκου τὸν μᾶλλον κεκαλυμμένων ὑπὸ δακτυλίων δάκτυλόν της.

Παιδίσκη ἐρυθροπάρειος, ἀποστάζουσα ἰδρώτος, προσέδραμε.

— Ἐχομεν κανὲν ὑπερῶν ἐλεύθερον, Εὐδοξία;

— Ἐν, κυρία.

Ἡ βασίλισσα παρετήρησε τὸν Στέφανον, ὡσάν ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ. Ἠκούσατε; Σᾶς κάμνει;

— Πόσον τὴν νύκτα; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος.

— Πεντήκοντα ἑκατοστά προπληρωτέα.

Ἐπλήρωσε, καί, ἀμέριμος περὶ τοῦ καταλύματός του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπως δειπνήσῃ ἐκ τῶν προμηθειῶν τῆς γραίας Θωμασαίν.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἐπορεύθη νὰ κατακλιθῆ, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν Τρεχάκην, ὅστις θὰ ἔτρεχεν ἀκόμη.

Τὸ πενήκοντάλεπτον ὑπερῶν ὑπερέκειτο σταύλου· ἀνήρχετο τις δὲ διὰ κλίμακος ἐκ τῶν εἰς τοὺς μύλους ἐν χρήσει, παρ' ἣν ἐξετείνετο σχοινίον λιπαρὸν ἐκ τῆς μεγάλης χρήσεως. Τὸ ὑπερῶν ἦτο τόσω χαμηλόν, ὥστε ὁ ἀνθρωπάκης ἤγγιζε σχεδὸν τὴν στέγην διὰ τῆς χειρός. Μελανὰ ἀραβουργήματα, ὀνόματα ὀδοιπῶρων δι' ἄλλοκότων γραμμάτων, ζωγραφηθέντα διὰ τοῦ καπνοῦ τοῦ κηρίου, ἐκόσμουσαν τοὺς διερωγότας τοίχους του.

Ὡς πρὸς τὴν κλίνην, αὕτη θὰ ἦτο ἐστρωμένη δι' ἀπασῶν τῶν πλίνθων, αἵτινες ἔλειπον ἐκ τοῦ ἐδάφους. Καὶ δὲν ἤρκει τοῦτο· ἑκατοστύες ἐντόμων ἔσπευσαν νὰ κάμωσιν εἰς αὐτὸν συντροφίαν καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ καὶ ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ.

Τὴν ἐπιούσαν πρωὶ διῆλθεν, ὅπως ἀναχωρήσῃ, τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος. Αὕτη, ἀπόζουσα καπνοῦ καὶ ποτῶν τῷ ἐφάνῃ, ἤττον ὠραία ἢ κατὰ τὴν προτεραίαν. Ἡ βασίλισσα μετὰ τῶν μαργαριτῶν καὶ τῶν ταινιῶν της εὗρίσκετο ἤδη ἐπὶ τοῦ θρόνου της.

Ἐκέρνα ἐπὶ τῆς τραπέζης ποτήριον ῥακίου εἰς ἀνθρώπον ὑψηλόν, ἰσχνόν, ἐρρυτιδωμένον, μετὰ μετώπου γυμνοῦ τριχῶν, γλυκέως ἄλλως τε καὶ μελαγχολικοῦ τὴν ἔκφρασιν.

Ὁ Στέφανος παρῆλθε χαιρετήσας, χωρὶς ν' ἀντιχαιρετηθῆ, καί, ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθη περὶ τῆς εἰς Παρισίους ἀγούσης, ἐξῆλθε τῆς πόλεως.

Εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα ἠσθάνθη διεγερθεῖσαν τὴν ὄρεξιν, διὸ ἐκαθέσθη ὑπὸ τὴν σκιὰν πτελέας, καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ δισακκίου του κομμάτιον ἄρτου καὶ ἐν ὧν προγευματίσεν ὡς ἑκατομμυριοῦχος.

Τὸ ἐστιατόριον εἶχεν ὡς ὅρια πρὸς τ' ἀριστερὰ δάσος, ὀριζόμενον διὰ γραμμῆς βαθέος πρασί-νου χρώματος ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ, ἀντικρὺ τὸν ἀρχαῖον πύργον τοῦ Πιερρεφόν, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη χλοάζοντας ἀγρούς καὶ ὠραίους κήπους.

Ἡ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἀνάπαυσις ἦτο εὐχάριστος.

Λήξαντος τοῦ προγεύματος, διέκρινεν ἐπεκτεινόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἐλαφρὸν εὐθὺν κλάδον, ἀξιόλογον ῥάβδον· ἀμέσως ἔκοψεν αὐτὸν καὶ ἀπέσπασε τὸν φλοιὸν διὰ τοῦ μαχαίριδιού του, συνοδεύων τὴν ἐργασίαν ταύτην δι' εὐθύμου συρίσματος.

Αἴφνης φοβεραὶ κραυγαί. « Πιάστε τὸν κλέπτην! κλέπτης! κλέπτης! » ἀντήχησαν ἐκεῖ που πλησίον.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναικολόγιον, ὑπὸ Δ. Οἰκονομοπούλου, (συνέχεια καὶ τέλος). — Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ Γ.Γ. Μάζαράκη (συνέχεια). — Ὑπνος μακροχρόνιος, ὑπὸ Φιλολάου (συνέχεια καὶ τέλος). — Τὸ ναυτικὸν τοῦ μέλλοντος καὶ τὸ τῶν ἀρχαίων. — Ἠθικολογικὰ περὶ δικαιοσύνης, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου Ε. Γλυμενοπούλου. — Ἀπὸ Παρισίων εἰς Βρασίλιαν διὰ ξηρᾶς. (συνέχεια). — Ἱστορία Ἀνθρωπίσκου ὑπὸ Μαρίας Ροβέρτ Χάλτ (συνέχεια).